



21. ČÍSLO / V. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

25. KVĚTNA 1997

### **Z obsahu:**

#### **Eucharistie – sva- zek lásky**

Jan Pavel II. ke  
kněžím o tajemství  
a úctě k Nejsvětější  
svátosti oltářní.

– strany 4 –

#### **Světák karmelitánem**

Eucharistické obrá-  
cení před 150 lety.

– strana 5 –

#### **Pravá svoboda v Duchu svatém**

Narodil se ve Flo-  
rencii 21. července  
1515. Říkali mu  
»Pippo buono«...

– strana 6 –

#### **Nejsvětější Trojice, Eucharistie a jednota církve**

– strana 8 –

#### **Jak jsem poznal otce děkana z Gernicu**

– strana 10 –

#### **Eucharistické kongresy**

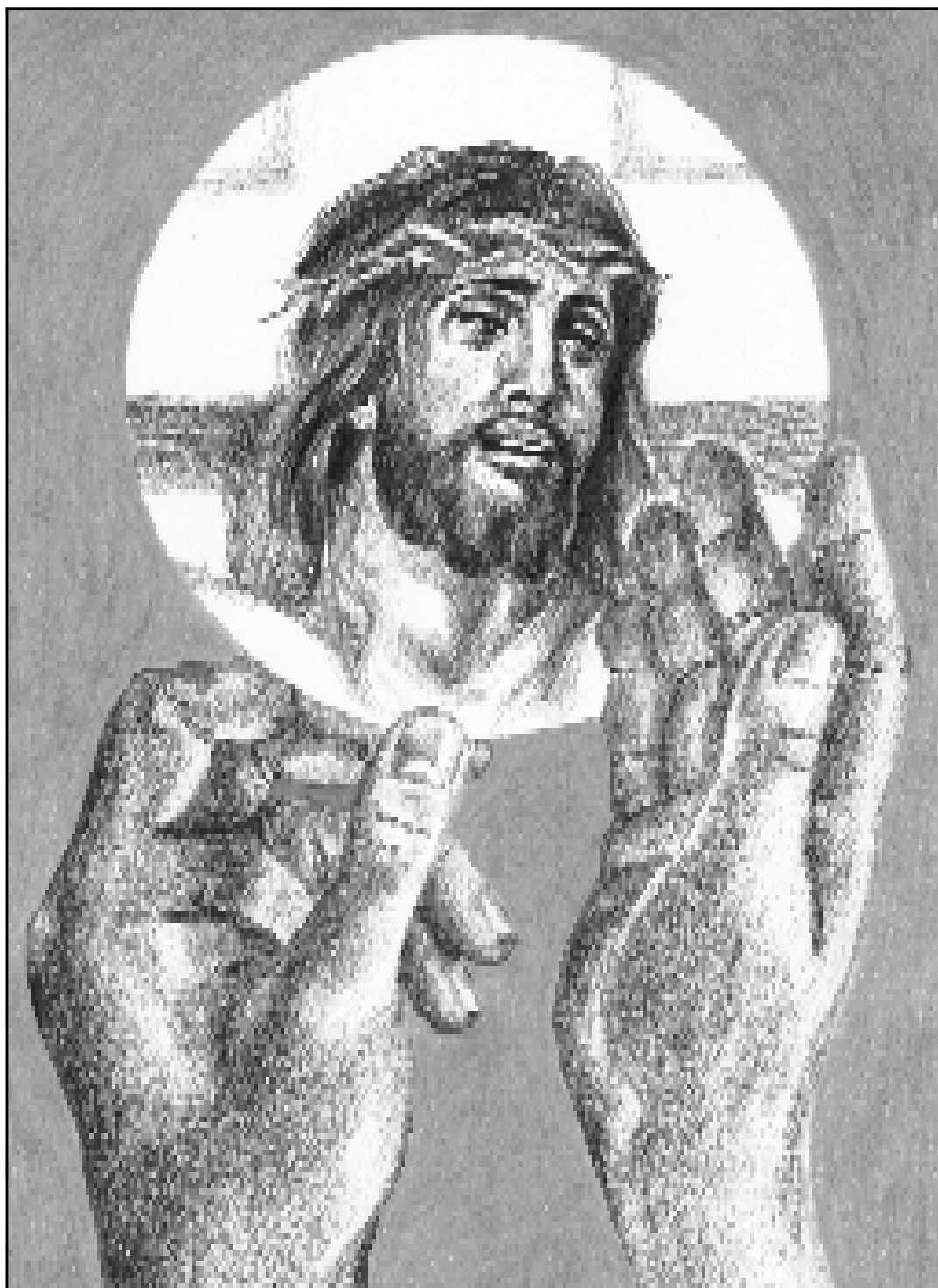
Na aktuální téma...

– strana 11 –

#### **Nic není náhoda**

Bílá kronika...

– strana 12 –



# Hle, tvá Matka

**1. Když Ježíš svěřil Janovi Matku slovy: „Ženo, hle tvůj syn!“ obrací se z kříže k milovanému učedníkovi a říká mu: „Hle, tvá Matka!“ Tímto výrazem zjevuje Marii vyvrcholení jejího mateřství. Protože je Matkou Spasitele, je také Matkou vykoupených, všech údů mystického těla Syna.**

Panna přijímá povýšení na tento nejvyšší stupeň svého mateřství v mlčení, neboť již dala odpověď víry svým ANO při zvěstování.

Ježíš doporučuje Janovi nejen, aby se se zvláštní láskou staral o Marii, nýbrž mu ji světuje, aby ji uznal za svou Matku.

Během poslední večeře učedník, kterého Ježíš miloval a který slyšel Mistrovo přikázání – „*abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás*“ (Jan 15, 12) – položil hlavu na jeho hrud' a dostal od něho zvláštní znamení lásky. Takové zkušenosti nejlépe připravily Jana k přijetí Ježíšova vybidnutí, aby vzal k sobě tu, která je mu dána za Matku, a aby ji miloval synovskou láskou.

**2.** Kéž všichni objeví v Ježíšových slovech – „*hle, tvá Matka*“ (Jan 19, 27) – vybidnutí k tomu, aby přijali Marii za Matku a odpovídali na její mateřskou lásku jako opravdoví synové a dcery.

Ve světle takového odkazu milovanému učedníkovi lze pochopit ryzí smysl mariánské úcty v církevním společenství. Ta totiž staví křesťany do Ježíšova synovského vztahu k jeho Matce a umožňuje jim, aby vzrůstal jejich důvěrný vztah k oběma.

Úcta, kterou církev vzdává Panně, není jen plodem spontánní iniciativy věřících podněcené mimořádnou hodnotou její osoby a důležitostí její úlohy v díle spásy, nýbrž má svůj základ v Kristově vůli.

Slova „*Hle, tvá Matka*“ vyjadřují Ježíšův úmysl vzbudit v učednících postoj lásky a důvěry v Marii a přivést je k tomu, aby v ní uznali svou Matku, Matku každého věřícího.

**3.** Ve škole Panny Marie se učedníci naučí jako Jan hluboce poznávat Pána a uskutečňovat důvěrný a trvalý vztah lásky k němu. Objeví také radost svěřit se mateřské lásce Matky a žít jako milující a ochotně poslouchající synové.

Dějiny křesťanské zbožnosti učí, že Maria je cestou ke Kristu a že synovská úcta k ní nijak nepoškozuje důvěrný vztah k Ježíšovi, ba naopak dává mu růst a vede jej na vysokou úroveň dokonalosti.

Nesčetné mariánské svatyně rozesté po světě dosvědčují úchvatná díla milosti na přímluvu Marie, Matky Pána i naší Matky. Utíkající se k ní, přitahování její něžností, setkají se

i mužové a ženy naší doby s Ježíšem, Spasitelem a Pánem jejich života.

**4.** Především chudí, zkoušení v nitru v citech i nedostatkem hmotných dober, nacházejí u Matky Boží útočiště a pokoj. Objevují, že pravým bohatstvím pro všechny je milost obrácení a následování Krista.

Evangelijní text podle řeckého originálu pokračuje: „*V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě*“ (Jan 19, 27). Podtrhuje tak, že Jan okamžitě a velkodušně Ježíšova slova přijal. Informuje nás také o jeho chování během celého života, kdy byl věrným ochráncem a ochotně naslouchajícím synem Panny.

Hodina, kdy ji přijal, je hodinou, kdy se dovršilo dílo spásy. Právě v takovém kontextu začalo Mariino duchovní mateřství a poprvé se projevilo nové pouto mezi ní a Pánovými učedníky.

**5.** Jan přijal Matku k sobě. Toto vyjádření spíše všeobecné, jak se zdá, naznačuje jeho iniciativu plnou respektu a lásky nejen hostit Marii ve svém domě, nýbrž především žít duchovní život ve společenství s ní.

Vždyť řecké vyjádření doslovně přeložené „*přijal ji mezi svá dobra*“ (Jan 19, 27) nenaznačuje hmotné statky, protože Jan, jak poznamenává svatý Augustin, neměl žádný vlastní majetek, jako spíše duchovní dobra nebo dary přijaté od Krista. Milost, Slovo, Ducha, Eucharistii. Mezi těmi dary, kterých se mu dostává, protože ji Ježíš miluje, učedník přijímá Marii za Matku a vytváří s ní hluboké společenství života.

Kéž každý křesťan podle příkladu milovaného učedníka přijme Marii do svého domu. Kéž jí dá prostor ve svém každodenním životě tím, že uzná její prozřetelnostní úlohu na cestě spásy.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

## Billboardy a májová pobožnost v Hoješíně

***V měsíci květnu my všichni, kteří se denně snažíme naplňovat svůj život dobrem, krásou a vzájemnou láskou podle vzoru naší velké Paní, Panny Marie, jsme doslova byli šokováni hrubostí až sprostotou reklamy, která bez jakéhokoliv váhání rouhavě použila obraz papeže – hlavy katolické církve a vatikánského státu.***

Byla o tom také zmínka při májové pobožnosti našich sester dne 13. května, v den 80. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě a v den 16. výročí atentátu na Svatého otce Jana Pavla II.

P. Filip M. Stajner OP tehdy řekl (cituji volně): Milé sestřičky, když už jsem si vylil srdce a tolikrát jsem si u vás stěžoval na ďábelské útoky na katolickou církev zevnitř i zvenčí, těšil jsem se, že v dnešní slavný mariánský den se nerušeně budeme oddávat rozjímání o lásce a něžnosti Panny Marie, o jejím milosrdném Srdci. Jenomže jsem četl v dnešních novinách o novém billboardu.

Je na něm obraz papeže u ženských nohou, celých obnažených, a nápis: »Když chceš víc, než můžeš...« Očividně se jedná o neschopnost smyslného starce k intimnímu poměru s ženou, přičemž potřebnou energii má dodat inzerovaný nápoj Erektus.

Kdyby na plakátu byl obyčejný muž, bylo by to zesměšňující a pohoršlivé pouze lidsky. Když tam však dali obraz papeže, plakát tedy snižuje a zesměšňuje posvátnost osoby Svatého otce, podrývá autoritu úřadu Kristova náměstka.

Zkuste však dneska veřejně zesměšňovat a hanět některého

významného Žida, muslima nebo svobodného zednáře. Okamžitě by nastal soudní »monstr« proces a náš premiér by se hluboce omlouval na všechny strany. Od katolické církve však nehrozí žádné nebezpečí politických, finančních nebo jiných násilných opatření, proto lze poslání církve mářit a její posvátnou autoritu zesměšňovat, to znamená rouhat se proti Duchu svatému.

Ve smyslu tolerance snad řeknete: »Vždyť oni to zle nemysleli... vždyť nejsou věřící.« To je pravda. Avšak ani Jidáš to »nemyslel špatně«, on také »jen« nevěřil v božství Krista a dělal, co nejlepšího uměl – pro peníze a pro prosazení sebe. Co na tom bylo špatného? A přitom svatý Petr jeho jednání kvalifikuje jako velmi negativní.

(Pokračování na str. 14)



## Liturgická čtení

### 1. čtení – Dt 4,32–34.39–40

Mojžíš řekl lidu:

„Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: (ptej se) od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vytvořit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

### 2. čtení – Řím 8,14–17

Bratři!

Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

### Evangelium – Mt 28,16–20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti.

Ježíš k nim přistoupil a promluvil:

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“

Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“

## Myšlenka na neděli

### ZÁKLADNÍ POSLÁNÍ

Zamyšlení nad úryvkem Mt 28,16–20

#### Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého

Tvůj Pán a Mistr si smluvil se svými učedníky místo schůzky v Galileji. Tady jej poznali před třemi lety, sem za nimi opět přichází. Raduj se s nimi z opětovného setkání. Všimni si však, že spíše než jako Mistr přichází jako svrchovaný Pán: Většina učedníků jasně cítí jeho božskou svrchovanost, proto se mu klanějí. Ale jsou tu i takoví, kteří **pochybují**.

Jaký je tvůj postoj k Pánu? Klaníš se, nebo pochybuješ? Kdo pochybuje? Především ten, komu je zatěžko poklonit se jeho všechno převyšující vznešenosti a přiznat Ježíši právo zjevovat se tak, jak sám uzná za vhodné. Pochybují ti, kdo v blízkém styku s ním poněkud zapomněli, že Ježíš je nejen bratr a přítel, ale především **sám Bůh**. K čemu by nám byl jen dobrý přítel, i když umí léčit nemoci a vymítat zlé duchy. Potřebuješ jej nezbytně, i když tě neovládá zlý duch nebo choroba. Potřebuješ jej především jako **Vykupitele**. Takové role je však schopen jen svrchovaný Bůh, který má právo požadovat, aby ses mu vděčně a pokorně klaněl a **zachovával všechno, co ti přikáže**.

Tvou povinností je přijmout Ježíše takového, jaký je, a nikoliv jen přizpůsobený obraz, jaký by ti vyhovoval a jaký by se ti líbil. Pochybnost přichází tehdy, když se tvá představa dostává do rozporu s autentickým Ježíšem. Nenech se přitom mýlit ani tím, že se při konstrukci zkreslujícího obrazu opíráš o některá jeho vlastní slova. Můžeš se zaměřit na skutečnost, že Ježíš je tolerantní k hříšníkům, a při tom přehlížet, že nesnáší hřích. Jeho tolerance má totiž jednu neúprosnou podmínku: *jdí a již nehřeš*<sup>(1)</sup>. Nestačí spoléhat na slova: *nazval jsem vás přáteli*<sup>(2)</sup>, jestliže nedbáš na varování: *kdo se ohlíží nazpět, není způsobilý pro Boží království*<sup>(3)</sup>. K Ježíšovým slovům patří i výstražný obraz: *ty, kteří mě nechťeli za svého krále, přiveďte sem a přede mnou je pobijte*<sup>(4)</sup>. Nezávěřej oči před takovou rozhodností a spočítej si, kolikrát Pán řekl také *běda!* Setrávat v pochybnostech, zda přijmeš i to, co se ti nelíbí, znamená nebezpečně zvažovat mezi Ježíšem a sebou. Ne-

poklonit se mu bezvýhradně jako svrchovanému Bohu by znamenalo dávat nadále přednost sobě.

On je přece jediný, kdo může říci: *Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi*. Kdo jiný má veškerou moc na nebi, než sám Bůh?

Proč však Ježíš tentokrát tak zdůrazňuje svůj božský majestát? Protože jde o věc svrchované závažnosti a důležitosti. Jde o budoucnost jeho království na zemi, jehož šířením pověřuje **každého, kdo v něho uvěřil**. Ježíši záleží na tom, aby jeho slova, která nyní řekne, byla přijata s plnou vážností tak, jak je zamýšlí, a nikoliv tak, jak si je zpoehodlně po svém vysvětlíme a upravíme.

Ježíš si přeje, aby se **všem lidem** dostalo radostné zvěsti. Jít za každým člověkem, učit jej a křtít, to není neúcta k tomu, čím dosud žil a co vyznává. Můžeš dokonce čerpat poučení z bohatství jeho zvyků a kultury, ale náboženství, které mu máš předat jako dokonalou úctu k nejvyššímu osobnímu Bohu, nepřijímáme od nikoho jiného než od Ježíše, který nám je sám zjevil v úplnosti a bez naší zásluhy. Nestačí žít se všemi jen v míru a ve shodě. **Jsi odpovědný za jejich evangelizaci**. Všechny je Ježíš vykoupil cenou své Krve a všichni mají právo stát se ve křtu svatém *Božími dětmi, aby mohli volat: Abba, Otče!*<sup>(5)</sup> Tvým trvalým nezadatelným úkolem je proto přičiňovat se, aby *přijali křest a zachovávali všechno, co Pán přikázal*.

I ty jsi byl pokřtěn jen díky této evangelizační povinnosti. Křestní vodu ti lila na hlavu jen lidská ruka, ale činila tak nikoliv svým jménem, ani jménem zbožštělého kosmu nebo abstraktního Absolutna, ale **jménem nejvyššího Boha Otce, Syna a Ducha svatého**. Toto nejsvětější společenství božských osob ti tak dalo účast na svém životě. Co jiného je Boží život než **sdělování života!** Myslíš, že je na místě, aby ses takto obdarován stáhl do kouta svého pohodlí a zastavil tak u sebe jeho božský tok?

Zdá se ti to možná náročné. Ježíš se ti zaručuje, že *bude stále s tebou*. Nezdůrazňuje své božství jen proto, aby podtrhl svou autoritu, ale především aby pozvedl tvou **důvěru v trvalou přítomnost božského Průvodce**, jemuž je dána **veškerá moc**. *Jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost*<sup>(6)</sup>. *Uznej to a uvaž v srdci*<sup>(7)</sup>.

*Abba, Otče, ved' mě svým Duchem*<sup>(8)</sup> tam, kde mě potřebuješ!

Bratr Amadeus

(1) (srov. Jan 8,11); (2) (Jan 15,15); (3) (Lk 9,62); (4) (Lk 19,27); (5) srov. 2. čtení Řím; (6) Resp. žalm 34; (7) 1. čtení Dt 4; (8) srov. 2. čtení – Řím 8,14nn

## Moje nebe pro mne!

*Moje nebe, On je skryt v malé hostii, Ježíš, můj Ženich.*

*Jdu, abych mu na tomto božském krbu obětovala svůj život, a On tam na mne čeká, můj vlídný Vykupitel, ve dne, v noci.*

*Jak je to šťastný okamžik, když ty, můj Nejmilejší, přicházíš ve své něžnosti, abys mne proměnil v sebe. Toto láskyplné spojení, toto nevýslovné opojení, to je moje nebe!*

*Sv. Terezie z Lisieux*

\* \* \*

*Tímto svým čistým Tělem nás vykoupil. Kdyby jeho Tělo nebylo čisté, vydal by se bez odporu do rukou mučitelů?*

*Když nejsme čisti, zraňujeme Ježíšovo Tělo, neporovnatelnou čistotu. Můžeme dovolit, aby Ježíš měl podíl na našich hříších? Ne, jistě ne, ale často to děláme. Skrze Eucharistii nás činí čistými.*

*Bere na sebe naši nečistotu, aby nám za ni nabídl svou čistotu. Dělá to ve smutku, že je přinucen, aby nás operoval s tím rizikem, že nám způsobí bolest. To vše za předpokladu, že mu dovolíme jeho zásah.*

*Jean Marie (17 let)*

*Podle knihy Daniel Ange: Boží svatba, kdy chudý je králem*

\* \* \*

*Neslavíte Eucharistii tak, jak byste měli. Kdybyste věděli, jakou milost a jaký dar dostáváte, připravovali byste se každý den alespoň hodinu na mši svatou.*

*Z poselství Matky Boží v Medjugorje*

## Eucharistie – svazek lásky

Jan Pavel II. ke kněžím o tajemství a úctě k Nejsvětější svátosti oltární

My všichni, kteří jsme služebníky Eucharistie, musíme pozorně přezkoumat naše chování u oltáře, především způsob, jakým zacházíme s oním pokrmem a nápojem, které jsou v našich rukou Tělem a Krví našeho Pána; jak rozdáváme svatě přijímání a jak čistíme liturgické nádoby. Všechny tyto úkony mají svůj význam. Jistě, musíme se vyhnout přílišné úzkostlivosti; ale Bůh nás chraň také před chováním zbaveným vší úcty, od netrpělivosti, která budí nepatřičný spěch a pohoršení. Mimo to, že hlásáme evangelium, je největší naší ctí vykonávání tajemného zplnomocnění nad Tělem Páně a tomu musí být u nás všechno rozhodně podřízeno. Musíme si být vědomi, že jsme pro toto poslání byli vybaveni svátostnou plnou mocí, vyvolení z lidí, abychom lidem sloužili. Především my kněží římskokatolické církve si musíme být toho vědomi, protože v průběhu století byl zaveden způsob mazání rukou při kněžském svěcení.

V některých zemích byl zaveden obyčej přijímat Eucharistii na ruku. Vyžádaly si to některé biskupské konference a Svátý stolec dal k tomu svůj souhlas. Stále se však hlasitě ozývají stížnosti na případy politováníhodného nedostatku úcty k eucharistickým způsobům, nedostatku, který není obžalobou chování některých osob, ale také pastýřů církve, kteří opomenuli svou povinnost bdít nad chováním věřících k Eucharistii. Dochází také k tomu, že není respektováno právo svobodné volby a vůle těch, kteří i tam, kde je přijímání na ruku oficiálně povoleno, dávají přednost přijímání do úst. Mohu na tyto bolestné problémy v rámci tohoto dopisu

poukázat jen zcela stručně. Tím v žádném případě nemíním ty osoby, které chovají našeho Pána v hluboké úctě a zbožnosti, i když přijímají na ruku. Nesmíme však zapomínat na přednostní úkol kněží, který jim byl svěřen při svěcení, aby totiž představovali Krista: při svěcení se staly jejich ruce stejně jako jejich slovo a vůle Kristovým nástrojem. Proto mají jako služebníci svatě Eucharistie prvořadou odpovědnost za svatě způsoby, prvořadou, protože totální: přinášejí chléb a víno, konsekrují a rozdělují pak svatě způsoby účastníkům

***Z noční adorace se vrátil jeden kněz. Měl oči zalité slzami. bylo to poprvé v jeho životě, co takto plakal: „Včera večer jsem se poprvé po dvanácti letech vyzpovídal. Dříve jsem vzýval všechny bůžky. Dnes v noci jsem znovu našel Ježíše. Zlomil moji pýchu intelektuála. Dal mi srdce chudého.“ Poprvé po osmi letech opět slavil mši svatou. Vidět kněze, který se opět vrátil do své církve, není to velkolepé?***

*Daniel Ange: Svatí roku 2000*

církevní obce. Jáhnové mohou dary věřících pouze přinést k oltáři a po tom, co je kněz konsekroval, rozdělávat je věřícím. Tak je naprosto zřejmé, i když tomu tak nebylo od počátku, že při latinském svěcení kněží znamená pomazání kněžských rukou zvláštní milost Ducha svatého. Dotýkat se svátostných způsobů a rozdělávat je vlastníma rukama je přednostním právem posvěcených, což představuje také jejich aktivní

účast na eucharistické službě. Přirozeně může církev dát takové povolení k výkonu této služby také jiným osobám, které nejsou ani kněžími ani jáhny, např. akolytům, především tehdy, jsou na cestě k pozdějšímu svěcení, ale také jiným laikům může být uděleno toto povolení, jestliže nastává opravdová nouze, ale vždy po náležité přípravě.

Chtěl bych především zdůraznit, že problémy liturgie, a především eucharistické liturgie, nesmějí být důvodem k rozdělení mezi katolíky a k ohrožení jednoty církve. To si vyžaduje samo podstatné chápání této svátosti, kterou nám Kristus zanechal jako zdroj duchovní jednoty. Jak by se mohla stát právě Eucharistie, která je v církvi „svátostí zbožnosti a znamením jednoty a svazku lásky“ v tomto okamžiku místem rozdělení a zdrojem protichůdného myšlení a jednání, místo aby byla, jak vyjadřuje její podstata, konstitutivním centrem jednoty Církve?

Jsme všichni stejným způsobem dlužní našemu Vykupiteli. Musíme se všichni podřídit onomu Duchu pravdy a lásky, který byl Církvi přislíben a který ji nyní řídí. Ve jménu této pravdy a lásky, ve jménu ukřižovaného Krista a jeho Matky vás zapřísahám, abyste zanechali každé opozice a každého rozdělení a spojili se všichni na velkém díle spásy, které je současně cenou a ovocem našeho vykoupení. Svátý stolec udělá všechno, co je možné, aby i nadále hledal cesty a prostředky, které mohou zajistit tuto žádoucí jednotu. Každý ať se přičiní všemožným způsobem, aby svým jednáním „nezarmucoval svatého Ducha“.

*Podle Leben 56/7*

# Světák karmelitánem

Augustin Maria Hermann Cohen

\*10. 11. 1821 – † 20. 1. 1871

Pozdější kněz P. Augustin Maria Hermann Cohen pocházel z židovské kupecké rodiny v Hamburku. Byl velmi hudebně nadaný a měl velký cit pro náboženské otázky. Již ve dvanácti letech uspořádal první veřejný koncert. Po smrti otce se matka přestěhovala s dětmi do Paříže. Tam se stal Cohen žákem Ference Liszta a poznal pařížské salóny a George Sandovou. Ta jej silně ovlivnila svými romány, ve kterých vypověděla válku základům mravnosti a křesťanské víře. Jak Cohen později přiznal, jed jejich spisů neselhal: „Zmije nečistých žádostí mi zcela omotaly hlavu.“ Odcizil se zcela židovskému náboženství. Koncerty, party, ani hráčská vášeň jej nezbařily vnitřního neklidu.

O jednom májovém pátku 1847 požádal mě kníže Ney von Moskova, abych převzal řízení sboru při katolické bohoslužbě. V okamžiku, kdy se udělovalo svátostné požehnání, pocítil jsem poprvé živé a nepopsatelné pohnutí ve své duši. Vnitřní neklid jej přivedl ke katolickému knězi, který mu půjčil Lohmondovu učebnici náboženství a přiměl jej, aby navštívil katolickou mši sv. Cohen o tom napsal P. A. M. Ratisbone:

*Obřady mše svaté upoutaly moji pozornost. Modlitby a zpěvy mešní oběti dávaly mi vnímat neviditelnou, ale velmi citelnou přítomnost nadlidské moci, která proměnila moje vzrušení a zmatek na posvátnou úctu. Jinými slovy, vylila se na mne Boží milost celou svou silou. Při pozdvihování svaté Hostie jsem najednou pocítil ve svých očích proud slz, které tekly bez zábran po mých tvářích. Šťastný okamžik, za který budu na věky vděčný. Pocítil jsem náhle ve vnitřním vidění neodolatelnou touhu vyznat se*

*Bohu ze všech svých hříchů a nespočetných chybných kroků. Viděl jsem jich na tisíc jak v otevřené knize pochodovat jeden za druhým, a zasluhovaly hněv věčného Soudce. Ale hned nato zaplavilo mou duši nikdy dosud nepoznané uklidnění v přesvědčení, že Bůh mi odpustí.*

Cohen se stal apoštolem Eucharistie. Své obrácení popisuje takto:

*Prošel jsem světem, viděl jsem svět a zamiloval jsem si svět. Naučil jsem se ve světě jen jednomu: že zde není možno najít štěstí. Panna Maria mi zjevila tajemství Eucharistie: Eucharistie je život a štěstí. Nemám již žádnou jinou matku než Matku krásného milování – Matku Eucharistie. Ona mi dala Eucharistii a ta uchvátila moje srdce. Víte, proč se člověk stává mnichem? Aby pomstil poznanou lásku. V oběti Eucharistie a v oběti řeholních slibů nelze duši oddělit od lásky. Obě oběti spolu těsně souvisí. Nelze je oddělit ani mečem, v oběti se musí pokračovat až do posledního dne. Pak odcestuji do oné země Karmelu, kde teče jen mléko a med, kde je věčné svaté přijímání.*

Augustin M. H. Cohen byl pokřtěn v kapli Panny Marie Sionské v St. Valér v Paříži, kterou založil židovský konvertita T. M. Ratisbone<sup>(1)</sup> Když mu kněz lil na hlavu křestní vodu, upadl Cohen do vytržení. Viděl nekonečný prostor, nesmírné světlo, zástupy cherubů a andělů a nesmírné množství svatých před trůnem Pána Ježíše, po jehož pravici seděla Panna Maria. Za křestního patrona si zvolil sv. Augustina.

První svaté přijímání spolu se škapulířem přijal na svátek

Narození Panny Marie. Biřmování přijal 2. prosince 1848. Spolu s 15 muži založil Společenství noční adorace Nejsvětější svátosti (6. 12. 1848). Složil sborník písní k adoracím.

Ke karmelitánům vstoupil 6. října 1849. Kněžské svěcení přijal na velký pátek 1851, primici měl o Velikonocích. Jako apoštol Eucharistie procestoval celou Evropu. Kázal o požehnání, které přináší časté přijímání Eucharistie. Způsobil mnoho obrácení. Poznal osobně Bernadetu Soubirouse. Denní umývání očí lurdkou vodou zachránilo jeho zrak před oslepnutím. V r. 1863 založil karmelitánský klášter v Londýně-Kensingtonu, první klášter nově se formující katolické církve. Vedl tam růžencové bratrstvo, bratrstvo Srdce Ježíšova a bratrstvo škapulíře. Přivedl v Londýně mariánskou úctu k velkému rozkvětu. Francouzsko-německá válka z něho učinila vyhnance a pronásledovaného. Závěr života strávil jako duchovní pastýř zajatců v Berlíně-Spandau. Tato práce zcela vyčerpala jeho síly. Zemřel 50letý na neštovice. Na jeho vlastní přání se pohřeb konal v katedrále sv. Hedviky. Dnes se jeho hrob nachází na hřbitově sv. Hedviky v Berlíně.

Život A. M. Cohena je krásným příkladem toho, jak úzce je spjata skutečná mariánská úcta s úctou ke svátostnému Ježíši, neboť tato Matka Ježíšova a Matka naše nemá vroucnější touhy, než přivést všechny ke svému Synu.

*Podle C. Sylvain: Vie du R. P. Hermann, Tours 1924*

<sup>(1)</sup>O bratrech Ratisbone a sestřích Panny Marie Sionské budeme informovat v dalším čísle Světa.

## Štěstí

*Nejšťastnější jsou beze sporu ti lidé, kteří zapomínají na sebe a vytrvale hledají, jak by mohli druhým udělat radost. Příležitost je stále k dispozici. Nejedná se o drahocenné dary; malé, nepatrné dárky, které jsou podány s láskou, jsou něco tak velkého a tak cenného, že je nevyváží žádné bohatství tohoto studeného světa. Pár květů pro nemocného, kniha s cennými myšlenkami, několik rádků útěchy a povzbuzení, několik chvil času a laskavé pozornosti, a kdyby již nám nezbyvala žádná jiná možnost, vždy je tu ještě upřímná modlitba z celého srdce.*

*Je pozoruhodné, jak umí být láska vynalézavá, jak její oči odhalí, kde bychom jinak nic nezapozorovali, jak umí změnit naše srdce, že se stáváme všeobjímajícími, trpělivými, ochotnými snášet tíže a nést břemena těch druhých, zvedat sklopené hlavy vzhůru k nebi, vyhledávat všechno, co je chudé, malé, slabé, co pláče po matčině náruči, všechno, co zbloudilo a ztratilo se, co pláče, abychom je skryli ve svém srdci, abychom žehnali nepřátelům a odpůrcům a vyprošovali pro ně milost. Takovým způsobem se tiše a nenápadně napínají zlatá vlákna lásky, která se pro nás stávají mostem k Radosti a Lásce.*

Anette di Rocca

\* \* \*

*Svět bez radosti a lásky je ztracený svět.*

Bertrand Russel

# Pravá svoboda v Duchu svatém

Svatý Filip Neri

**Před tváří nekonečného moře, které nám dává poznávat naši malost, obklopen šuměním vln, které narážejí na skály, sedí mladíčkový Filip na spadlém balvanu před malou kaplí, která je tu postavena.**

Často ho to sem táhlo do samoty, která byla ostatně jeho touhou po celý život. Na tomto místě k němu promluvil Bůh a dal mu v obrazu přírodních sil poznat svou skutečnost. *Secretum meum mihi* (Mé tajemství zůstává mým vlastnictvím), opakuje znovu a znovu a jeho nejdůvěrnější přátelé vědí, že existuje prostor, do kterého nikdo nesmí vstoupit.

Narodil se ve Florencii 21. července 1515. Říkali mu »Pippo buono« (hodný Filípek),

nou roztrhal svůj rodokmen, který otec s velkou pečlivostí vypracoval, a kousky papíru hodil do větru. Zdá se, jako by věděl, že své rodné město již neuvidí. U svého strýce zůstal asi tři roky, které strávil více u benediktinů v blízkém Montecassinu, než v obchodě. A pak jsou zde ještě chvíle u skalní kaple na mořském břehu... *Obrácení*.. tak označil zdrženlivě Filip tuto dobu, o které jinak nemluvil, a toto obrácení znamenalo radikální vstup do svobody Božích dětí...

V této svobodě říká svému strýci »žij blaze«, zřídka se vyhlídek na zaručené dědictví (»kdybych byl chtěl majetek, mohl jsem být velmi bohatým mužem«) a odchází do Říma. Přichází sem nejdříve jako vychovatel dvou chlapců – oba se stali později kněžími – a bydlí šest let v maličkém prostoru, který si nataženou plachtou a dětskou skříň rozděлил na obyvací část a ložnici. V té době se živil výlučně chlebem, vodou a olivami. Velkoměsto Řím je pro něho poušť, kde žije jako poustevník, a znovu se stává *hodným Filípem*.

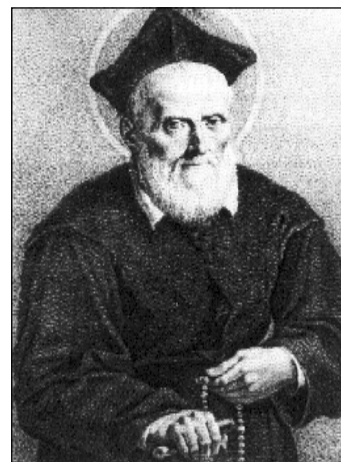
Začíná studovat teologii, ale zase toho nechá, protože pohled na kříž v přednáškovém sálu jej nutí k pláči a není schopen soustředit se na přednášku. Prodává všechny svoje knihy, rozdává peníze v almužnách chudákům a toulá se v šedivé kutně ulicemi Říma. Ve dne navazuje s lidmi hovor o Bohu a o smyslu života, v noci bdí a modlí se v některém ze sedmi hlavních kostelů nebo v katakombách sv. Šebestiána. Tam mezi mučedníky prvních století se cítí jako

doma; roste v něm touha být jedním z nich. Nejraději by následoval sv. Františka Xaverského do Indie, ale v jednom snu se mu dostalo poznání: *Tvou Indií je Řím*. Filip ví, »poslušnost je nekratší cesta k dokonalosti«, a tak zůstává v Římě. Později jej nazvou *apoštol Říma*.

Neúnavně se stará o polovyladovělé poutníky, chodí do nemocnice a obsluhuje nemocné a mezitím jej lákají kostely a katakomby. Tam se modlí s dětskou prostotou: »Můj milý Pane, chtěl bych poznat cestu, která vede k nebi« a podrobuje se znovu a znovu Boží vůli: »Pane, dělej se mnou to, co ty chceš!«

Každý den se Filip modlí o dary Ducha svatého. Tak tomu bylo i o letnicích 1544 v jeho »druhém bytě« – katakombách sv. Šebestiána. Plný pokory a odevzdanosti klečí a modlí se tam vroucně o Ducha svatého. Tu přišel k němu v takové bouři lásky a s takovou silou a žarem, až se Filipovi zdálo, že mu to roztrhne hrud'. Filip vidí, jak mu do úst vstupuje ohnivá koule a cítí v tělesné bolesti, jak se mu rozšiřuje srdce a hrud'. Bolest je tak velká, že se vrhá na zem a volá: »Dost, Pane, dost, více nesnesu!«

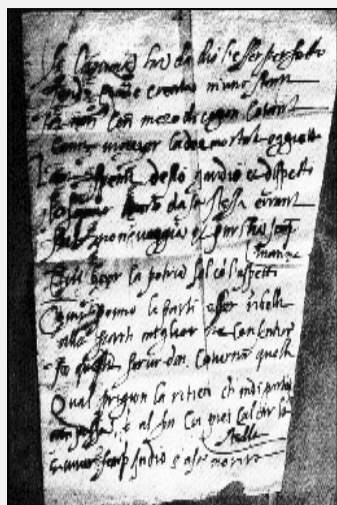
Životopisec k tomu napsal: »Jeho modlitba byla plná lásky, ale protože láska nemá nikdy dosti, prosil o ještě větší lásku. Láska k Bohu se vylila z jeho duše do jeho těla a dala jeho krvi tak rychlý pohyb, že celý jeho zjev se proměnil ve světlo a zář. Oči, ústa, čelo... všechno se rozzářilo.« Filipa



zaplavila v tomto okamžiku nespoutaná radost, »radost, která vychází zcela a jedině z Boží lásky«. Od té chvíle může Filip říkat: »Láska mě zranila« a to je úplná pravda, jak po tělesné, tak po duševní stránce. Celá léta léčili lékaři jeho výjimečně vyklenutou hrud' jako nádor. Když jeho tělo po smrti otevřeli, zjistili lékaři, že jeho srdce bylo tak mimořádně velké, že obě žebra, která nad ním leží, byla vyhnutá bokem. Srdeční aorta měla přibližně dvojnásobný průměr proti normálu.

Od toho dne nosí Filip tento žár Ducha svatého zřetelně ve svém srdci. Jednou položil jeden přítel ruku na jeho hrud' a ucítil žár. Pochopil, proč Filip i v zimě chodí s rozepnutou košilí, otevírá okno a klečí pod širým nebem, aniž by mu bylo zima. Mnoho lidí zbavil tělesných nemocí, ale především pokušení a duševních utrpení tím, že je přitiskl na své srdce. Mimoto mívá Filip od té doby opětovně zářící extáze lásky, při kterých jeho srdce tlouklo tak silně, že je kolem stojící slyšeli a tlukot se přenášel i na okolní předměty. Od té doby je mu jasné: »**Kdo touží po něčem jiném, než po Ježíši Kristu, neví, po čem touží. Kdo pracuje pro něco jiného, než pro Ježíše Krista, neví, pro co pracuje.**«

Nyní se Filipovi otevřela cesta ke kněžství, nyní se může



Rukopis Filipa Neri

protože se vyznačoval ve svém dětství a mládí nápadnou dobrotou a čistotou. *Usilujme o čistotu srdce, protože Duch svatý přebývá v prostém a čistém srdci*, říká Filip později svým žákům. A tato čistota z něho vyzařuje tak jasně, že jeho přátelé zavrhlí všechny jeho obrazy, které byly namalovány po jeho smrti, protože žádný z nich nebyl schopen zobrazit jiskru v jeho očích. V 18 letech opouští Florencii a pracuje u svého strýce. Hned za městskou bra-

podrobit naléhání svého zpo-  
vědníka, protože sám se necítil  
hoden pro tak vysoký úřad.  
Když pak sám začal zpovídat,  
počali se lidé hrnout k této bla-  
žené duši. Ve Filipově pokoji  
vzniká malá debatní skupina,  
která později již v jiném pro-  
storu dostala název »Oratoř«.  
Hlavní téma těchto diskuzí zně-  
lo: *V Duchu, v pravdě a v pros-  
totě srdce*. Pod tímto mottem se  
scházeli lidé od pletaček pun-  
čoch až po kardinály. Zde se  
modlí, zpívá a čte. Hudba při  
těchto setkáních hraje důležitou  
úlohu, účastní se jí hudebníci,  
jako např. Palestrina. Zde zís-  
kalo oratorium jako hudební  
forma svůj zrod. Čtou se pře-  
devším spisy světců. »Je důle-  
žité, aby ti, kteří kážou Boží  
slovo nebo se věnují modlitbě,  
četli díla spisovatelů, kteří za-  
čínají na S, např. svatý Augus-  
tin, svatý Řehoř, svatý Ber-  
nard.« Zcela proti tehdejšímu  
obyčejí slaví každý den mši  
svatou, doporučuje denní svaté  
přijímání a častou svatou zpo-  
věď. Prvním pravidlem »Orato-  
ře«, jak se nové společenství  
nazývalo, je přistoupit třikrát  
týdně ke svaté zpovědi.

Jako protipól prostopášného  
římského karnevalu zahájil do-  
dnes existující pouť k sedmi hlav-  
ním kostelům, nejdříve s hrstkou  
nejvěrnějších, později s mnoha-  
tisícovým zástupem. Pout' Ří-

mem trvala celý den; dávala srd-  
ci pravou radost ducha, radost  
z Boha a z jeho církve.

Struktury vznikají samy od  
sebe, ať už v rozhovorech nebo  
ve společenstvích, která žijí  
spolu s Filipem. Tak v úvodu  
pravidel stojí, že zakladatelem  
»Oratoře« je sám Bůh. Když  
něco takového vznikne, probu-  
dí se také závist těch druhých.  
Dokonce proti němu vystoupi-  
la i inkvizice, ale dva domini-  
káni, kteří slyšeli jeho kázání,  
byli tak osloveni, že se ihned  
připojili k »Oratoři«. Ještě jed-  
nou byl Filip vystaven perse-  
kuci, když mu bylo na dva týd-  
ny zakázáno vykonávat kněž-  
ský úřad. Ale Filip ví: »Kdo  
v životě nikdy nesestoupil do  
pekla, běží vsříc nebezpečí, že  
tam sestoupí po smrti.« Přijal  
toto rozhodnutí se slovy: »Jsem  
synem poslušnosti!« A nakonec  
nad pomluvou zvítězil.

Jeho společenství dostalo  
kus půdy a buduje tam svou  
*Chiesa nuova* (nový kostel)  
s připojenými budovami, kam  
přesídlilo. Filip, častý zpověd-  
ník papeže a mnoha kardinálů,  
dostal několikrát nabídku kar-  
dinálského klobouku, ale vždy  
odmítl. Nosí v sobě stále touhu  
po samotě. V »Oratoři« bydlí  
zcela nahoře, protože stále je-  
ště potřebuje prostor, který je  
*secretum meum mihi*. Ale klíč leží

volně venku, aby již časně ráno  
mohli první přijít ke zpovědi,  
zatímco ostatní ještě spí. Jen  
když slouží mši svatou, zavírá  
kostelník bránu a vyvěšuje ta-  
bulku *Ticho, otec slouží mši  
svatou* a podívá se za ním až  
po několika hodinách. Protože  
Filip je často celé hodiny po-  
hroužen do Boží přítomnosti  
a jeho srdce bije přitom velmi  
hlasitě. Ale nechce, aby se na  
něho jiní lidé dívali jako na  
světce, a dělá všechno pro to,  
aby svou svatost skryl.

Když jej jednou vznešená  
Marta ze Spoleta poznala na  
ulici, klekla před ním na kole-  
na a oslovila jej jako světce.  
Jeho odpovědí byl silný polí-  
ček. Jindy přišla polská delega-  
ce, aby viděla světce v extázi.  
Četl jim z knihy drsné anekdoty  
jednoho faráře, až z toho byli  
celí zděšení.

Jindy jej uviděli běžet po uli-  
ci s tváří jen z poloviny ohole-  
nou. Od svých žáků žádal odva-  
hu zesměšnit se před společnos-  
tí. Jeden jeho žák musel při  
svatbě zazpívat *Miserere*. Jeden  
šlechtický žadatel dostal za  
úkol, aby běžel městem s liščím  
ohonem. Protože to odmítl, ne-  
byl přijat do »Oratoře«. Filip  
měl kuráž přijímat udivené kar-  
dinály v purpurových talárech  
a vyprávět jim anekdoty, ale měl  
také kuráž vyzvat papeže, aby  
se smířil s francouzským krá-  
lem. Nestyděl se stýkat se s židy,  
což bylo tehdy velmi odvážné.  
Vůbec mu nevadilo dětské do-  
vádění a křik. »Ať si na mých  
zádech třeba štípou dříví, jen  
když nehřeší.« Říkali mu proto  
»blázen Boží«.

Jeden životopisec píše: »Zdá  
se, jako by metoda Filipova  
spočívala v tom, že žádnou me-  
todu neměl. Jednal ode dne ke  
dne, od hodiny k hodině tak, jak  
mu to jeho něžná láska napoví-  
dala. Tak jednal s jedním tak  
a s druhým onak, zcela povol-  
ně vnitřnímu řízení Duchem

**MARIA, pomoz nám, aby-  
chom rozeznávali hlas Du-  
cha, abychom se otevřeli jeho  
životodárnému a oplodňující-  
mu dechu a byli v pokoře  
a důvěře připraveni tomu na-  
slouchat a to si osvojit, co od  
nás tento Duch žádá sám  
nebo skrze Církev.**

**Maria, uč nás, abychom byli  
otevřeni všem zdrojům prav-  
dy, ať už k nám přicházejí kdy-  
koliv a odkudkoliv. Ať už  
pravda přichází od kohokoliv  
a kdykoliv, přichází do Ducha  
svatého, říká nám svatý To-  
máš.**

**Hukot o Letnicích je bouře  
pravdy, která si podmaňuje  
svět, svědomí a srdce lidí.  
A Maria stojí uprostřed této  
události, této cesty ke spáse.**

Jan Pavel II.

svatým. O vedení Ducha sva-  
tého usiloval stále v pokoře  
a věrnosti. Nikdo nebyl scho-  
pen říct, co teď udělá, ale má-  
lokdo byl schopen odolat obdi-  
vuhodnému spojení Filipovy  
láskyplné důstojnosti a moci  
modlitby.« Jednou dokonce  
probudil svou modlitbou  
k životu zemřelého chlapce, ale  
ten mladý člověk chtěl raději  
zůstat tam, kde byl, a po něko-  
lika minutách opět zesnul.

Filip se jednou modlil: »Rád  
bych se od tebe dověděl, jak je  
utkaná síť lásky, která tak mno-  
hé polapila.« On sám byl sou-  
částí této sítě, on, který věděl:  
»Nikdo se nestane svatým za  
čtyři dni.«

On, který se jím stal za 80  
let, spálil krátce před svou smr-  
tí své dopisy, písně a kresby  
a ještě na smrtelné posteli pla-  
kal: »Ne, nic dobrého jsem ne-  
udělal,« a »Kdybych ještě jed-  
nou žil, zcela bych změnil svůj  
život.« Umírá v noci po slavnos-  
ti Božího Těla 26. května 1595  
a již r. 1622 je svatořečen. |

-15-

**Přišel k nám muž o berlích, který se mohl pohybovat jen  
s velkými obtížemi. Ptal se po P. E. Tardifovi a přál si,  
aby se pomodlil za jeho uzdravení. Katecheta, který jej  
přijímal, mu sdělil, že P. Tardif není přítomen, a nemoc-  
ný se cítil velmi zklamán. Katecheta mu ale vysvětlil:  
„Podívej se, zlato a stříbro nemám, ale co mám, to ti  
dám. Jdi do kaple, kde je vystaven Ježíš v Nejsvětější  
svátosti oltární. On tě uzdraví.“**

**Nemocný šel a po modlitbě, která trvala asi 15 minut,  
vrátil se domů bez holí.**

P. Emilio Tardif

**Při mši svaté pro nemocné začal jeden slepý při pozdviho-  
vání najednou plakat. Když si utřel své slzy, začal vidět.  
Setkání s Ježíšem, který je Světlo světa, mu vrátilo zrak.**

P. Emilio Tardif

# Nejsvětější Trojice, Eucharistie a jednotu církve

## 1. Církev v plánu trojjediného Boha

II. vatikánský koncil představuje Církev jako všeobecnou svátost spásy a vyzvedává její univerzální poslání hlavně z tohoto hlediska.

Již v prvních řádcích dogmatické konstituce *Lumen Gentium* čteme: *Církev je totiž v Kristu jakoby svátost neboli znamení vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva* (LG 1).

Koncil rozvíjí tajemství Církve ve vztahu k Nejsvětější Trojici a představuje ji podle slov sv. Cypriána *jako lid sjednocený působením jednoty Otce, Syna a Ducha svatého* (LG 4).

Církev zaujímá v Božím plánu ústřední postavení. Má své místo v nadpřirozeném dekretu

tu spásy **Otce**, který od věčnosti rozhodl, že všechny ty, kteří uvěří v Krista, *svolá v jedno ve svaté Církvi. Ta byla už od počátku světa předobrazována a podivuhodně připravována v dějinách izraelského národa ve Starém zákoně; když se naplnil čas, byla založena a stala se zjevnou vyliťím Ducha a bude slavně dovršena na konci času* (LG 2).

Tento plán uskutečňuje **Syn**. *Aby splnil Otcovu vůli, uvedl v život nebeské království na zemi, zjevil nám jeho tajemství a svou poslušností uskutečnil vykoupení. Církev, tj. Kristovo království již dnes tajemně přítomné, viditelně roste ve světě mocí slova. Tento začátek a tento růst naznačují jako znamení krev a voda, které vytékají z otevřeného boku ukřižovaného Ježíše* (srov. Jan 19,34), a slova, jimiž předpověděl Pán svou smrt na kříži: *»Až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě«* (Jan 12,32; LG 3).

K dokončení díla spásy byl konečně seslán **Duch svatý**, aby stále posvěcoval Církev a věřící, aby měli skrze Krista v jednom Duchu přístup k Otci (srov. Ef 2,18). Uvádí Církev do veškeré pravdy (srov. Jan 16,13), sjednocuje ji ve společenství a ve službě, vybavuje ji a řídí ji různými hierarchickými a charizmatickými dary a zdobí ji svými plody (srov. Ef 4,11n; 1 Kor 12,4; Dal 5,22; LG 3).

## 2. Eucharistie a výstavba Církve

Při představování tohoto plánu Nejsvětější Trojice přisuzuje koncil jedinečné postavení Eucharistii.

Poněkud schematicky můžeme říci:

- a) Eucharistie buduje Církev
- b) Eucharistie je zdrojem a vrcholem života Církve
- c) Eucharistie dovršuje Církev

### a) Eucharistie buduje Církev

Koncil důrazně připomíná skutečnost, kterou nás často oslovuje také liturgie: *Kdykoliv se slaví na oltáři oběť kříže, v níž byl »obětován velikonoční beránek Kristus«* (1 Kor 5,7), uskutečňuje se dílo našeho vykoupení (LG 3).

Církev tedy zpřítomňuje božské dílo spásy především tím, že **přináší eucharistickou oběť**. Tato oběť čistá, která podle prorocké předpovědi je přinášena od východu slunce až na západ, **zjevuje, garantuje a upevňuje jednotu Církve**.

Slovy koncilu: *Zároveň však svátost eucharistického chleba představuje a působí jednotu věřících, kteří tvoří jedno tělo v Kristu* (srov. 1 Kor 10,17; LG 3).

Ve skutečnosti tak poznáváme hlubokou souvislost mezi Církví, mystickým tělem Kristovým, a Eucharistií jakožto svátostí jeho **trvalé spásonostné přítomnosti**.

Tak se koncil vyjadřuje v *Lumen Gentium*: *V tomto těle se Kristův život rozlévá do věřících, kteří se prostřednictvím svátostí tajemně, ale skutečně sjednocují s umučeným a oslaveným Kristem*.

*Křest nás totiž připodobňuje Kristu, »neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo«* (1 Kor 12,13). *Tento posvátný obřad představuje a uskutečňuje přidružení ke Kristově smrti a jeho vzkříšení. »Tím křestním pono-*

*Věčného božství Obraze,  
Světlo i Slovo Otcovo,  
jsi naší slávou,  
Zachráncem,  
Tobě moc, sláva navěky!  
Tys od věčnosti jediný,  
jsi časů Střed  
a jejich Cíl.  
Tobě dal Otec  
všechnu moc  
a plnou vládu  
nad světem.  
Na dřevě kříže povýšen,  
rozpínáš paže široce;  
když kopí prorazilo bok,  
své Srdce jsi nám  
ukázal.  
Tobě buď, Pane, sláva,  
čest, jenž nám své Srdce  
otvíráš, i s Otcem svým  
a Duchem svým  
buď slaven teď i navěky.  
Amen.*

Genovesi (†1697)  
Překl. -Iš-

řením do jeho smrti jsme byli spolu s ním zaživa pohřbeni. Neboť jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu pak podobní i v jeho zmrtyvýchvstání« (Řím 6,4n). *Při lámání eucharistického chleba máme skutečnou účast na Těle Páně a jsme povznášeni ke spojení s ním a mezi sebou: »Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho«* (1 Kor 10,17). *Takto se všichni stáváme údy jednoho těla* (srov. 1 Kor 12,26) a *»všichni jsme sobě navzájem údy«* (Řím 12,5; LG 7).

Stejně souvislosti, pokud jde o výstavbu Církve a Eucharistii, vyjadřuje také Katechismus katolické církve těmito slovy: *Eucharistie utváří Církev. Ti, kdo přijímají Eucharistii, jsou mnohem úžeji spojeni s Kristem. Stejným poutem je Kristus spojuje se všemi věřícími v jednom těle: v Církvi. Přijímání obnovuje, posiluje a prohlubuje toto přivtělení k Církvi, které již bylo skuteč-*

**V roce 1989, když se v USA promítal rouhavý film »Ježíš z Montrealu«, adorovaly sestry před vystavenou monstrancí, aby Ježíše odprošovaly. Náhle si všimly, že na hostii v monstranci se objevila krvavá skvrna. Nejdříve si myslely, že je to sen, ale pak zjistily, že se skutečně jedná o krev. Skvrna nezmizela ani další den. Daly o tom zprávu svému biskupovi. Ten o tom napsal oficiální zprávu. Skvrna byla podrobena důkladnému zkoumání. Biskup se modlil, aby mu Pán seslal zvláštní znamení, které by potvrdilo pravost tohoto eucharistického zázraku. Krátce nato nabyly kapky krve na hostii tvar srdce.**

P. Emilio Tardif

něno prostřednictvím křtu. *Křtem jsme byli povoláni utvořit jedno jediné tělo. Eucharistií se toto povolání naplňuje* (KKC 1396).

Můžeme tuto první vysvětlující poznámku *Eucharistie* utváří Církev uzavřít slovy dokumentu Kongregace pro nauku víry z r. 1992 COMMUNIONIS NOTITIO, který vyjadřuje některé aspekty Církve jako společenství: „Pavlova formulace, že *Církev je tělo Kristovo*, vypovídá, že Eucharistie, ve které nám Pán dává své Tělo, aby nás učinil jedním tělem, je místem, kde **Církev ustavičně vzniká**; v ní je Církev v tom nejvlastnějším slova smyslu sama sebou, na všech místech, a přece **jedna**, tak jako Kristus je **jeden**.“

#### **b) Eucharistie je pramenem a vrcholem života Církve**

Je to tedy Eucharistie, ze které Církev ustavičně žije a roste (LG 26). Oběť, kterou Pán přinesl na kříži, se do té míry přítomňuje na našich oltářích a do té míry sjednocuje věřící s Kris-

tem jako svým srdcem a centrem, že koncil nazývá Eucharistií *zdrojem a vrcholem celého křesťanského života* (LG 11).

*S Eucharistií souvisejí všechny ostatní svátosti a jsou k ní zaměřeny. To platí i pro církevní služby a apoštolská díla. Vždyť Eucharistie obsahuje celé duchovní dobro Církve, samého Krista, našeho velikonočního Beránka* (PO 5, srov. KKC 1324).

Katechismus katolické církve vysvětluje a dále rozvíjí toto přesvědčení koncilu, když říká o Eucharistii: *V ní přidružuje svou Církev a všechny její údy ke své oběti chvály a díkyvzdání, přinesené Otcí jednou provždy na kříži; prostřednictvím této oběti vylévá milost spásy na své tělo, jímž je Církev* (KKC 1407).

#### **c) Eucharistie dovršuje Církev**

Že Eucharistie dovršuje Církev, vyjadřuje koncil v článku 39 Dekretu o misijní činnosti církve *Ad gentes*. Používá toto

slovo v zajímavé souvislosti účasti každého kněze na misijním poslání církve:

*Kněží zastupují Kristovu osobu a jsou spolupracovníky biskupů v trojím posvátném úřadě, který je svou povahou zaměřen na poslání Církve. Ať si tedy zřetelně uvědomí, že jejich život je zasvěcen také službě misijní. Protože však svou vlastní službou, záležející především v Eucharistii, která dovršuje církev, mají společenství s Kristem jako hlavou a ostatní k tomuto společenství přivádějí, nemohou nepociťovat, kolik ještě chybí k plnosti těla a kolik je toho třeba ještě udělat, aby stále rostlo* (AG 39).

Eucharistie tedy nepůsobí pouze obnovení vnitřní jednoty Církve, nejen ustavičně sytí a posiluje a osvětluje mystické tělo svátostným Tělem a Krví Páně. Tento samorozvoj Církve z eucharisticky přítomného a působícího Krista **zasahuje všechno lidstvo**, neboť oni všichni mají být vtaženi do této jednoty s Kristem, mají se stát v něm jedním tělem.

Koncil prohlašuje v souvislosti se sjednocujícím působením, které je účinkem slavení Eucharistie, výslovně toto: *Všichni lidé jsou pozváni k jednotě s Kristem, který je Světlo světa* (LG 3).

Jak se tedy zdůrazňuje v Katechismu katolické církve, Eucharistie je *trvalým středem života Církve* (1343), života, který se neuzavírá sám do sebe, nýbrž je **zaměřen na proměnu celého světa**.

Proto *ať tak Církev prosí a pracuje, aby se celý svět ve své plnosti přetvořil v Boží lid, Kristovo tělo, chrám Ducha svatého, a aby Stvořiteli vesmíru a Otcí byla v Kristu, který je hlavou všech, vzdávána všechna čest a sláva* (LG 17).

## **Hymna eucharistického kongresu**

Wroclaw 1997

**Přišel jsi, Pane, by svobodu měl svět, přinesl pravdu ve svém evangeliu. V svobodě neškodí bratr bratrovi, bratr se v pravdě veselí s bratrem svým.**

**Třetího dne jsi z hrobu smrti slavně vstal, vítězný procházíš s námi po této zemi. Svátostnou moc jsi v své lásce daroval těm, kteří chtějí a mají být bratřími tvými.**

**Když oklamáný svět neví kudy kam, jak pouta nesvobody odstranit, církve Boží hlas z nebe připomíná: Hleďte Pravdu, ta vás osvobodí.**

**Kristovo Tělo, Krev z oltáře bereme, v sobě pečet' Boží lásky zahrnující, světu ztracenému je dnes přinášíme, aby znovu objevil světlo Pravdy věčné.**

**Bože, v putování Církve přítomný, přijmi pokorný projev vděčnosti. Jenom ten přijmout tvou přítomnost zvládne, kdo v lásce žije naplněn milostí.**

**Kriste, Zachránce náš, po tobě toužíme a každodenně dotváříme tuto zemi.**

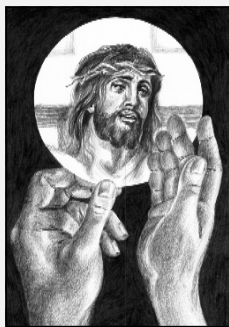
**Tys nám zde zanechal dar Eucharistie, aby vnitřní svobody opět byl zde soulad.**

**Kdykoliv byla zpochybňována skutečná přítomnost Ježíše v Nejsvětější svátosti, učinil Ježíš eucharistický zázrak, aby obnovil víru ve svou skutečnou přítomnost.**

V letošním roce slavíme 80. výročí prvního zjevení Panny Marie ve Fatimě. Je více než výmluvné, že přípravou na tato zjevení byl eucharistický zázrak. Zjevení Panny Marie ve Fatimě předcházelo zjevení anděla, který přinesl hostii a kalich, do kterého z hostie kapala krev. Po trojí adoraci podal hostii a obsah kalicha dětem se slovy: *Přijměte Tělo a Krev Ježíše Krista, strašlivě uráženého nehodnými lidmi. Napravte jejich hříchy a potěšte svého Boha.*

*Můj Bože, věřím ti, klaním se ti, doufám v tebe a miluji tě. Prosím tě o odpuštění za všechny, kteří nevěří, neklanějí se, nedoufají a nemilují tě.*

Modlitba, kterou naučil anděl děti ve Fatimě



# Jak jsem poznal otce děkana z Gernicu

*Gernic je největší česká osada v Banátských horách na jihozápadní hranici Rumunska s bývalou Jugoslávií. Před více než sto padesáti lety se tam Češi vydali hledat nový domov. Slyšel jsem v těch českých vesnicích, ukrytých za hřebeny zalesněných vrchů, že jejich „starci“ zvolili tak nehostinné výšky a drsné podnebí, protože se báli velkého Dunaje, na jehož majestátní hladině se Banát zrcadlí.*

Do šesti českých osad jsem zamířil z pověření Parlamentu, abych se přesvědčil o podmínkách, ve kterých žijí děti našich krajanů. Volkswagen Tranzit firmy Kapucín dopravil na místo téměř dvě tuny českých knih – tento dar se shromáždil v poslanecké kanceláři jako důkaz lidské solidarity od nakladatelství Zvon, Kalich, Trojan, Arca JiMfa a Knihkupectví Jakuba Demla v Třebíči.

Když jsme v Nové Moldyvě definitivně odbočili ze špatné asfaltové silnice na prašnou soutěsku, netušil jsem, že nás čeká 16 kilometrů souboje s kamenitým terénem mezi

u silnice rezavou cedulí s nápisem GERNIC.

Po dlouhé době jsem uviděl upravené, hezké horské chalupy, inteligentní tváře čistě oblečených lidí. Z kostelních oken zářilo světlo. Právě zde probíhala večerní mše svatá. Je to zvláštní pocit, přijedete tisíc kilometrů na jihozápad a vejdete do kostelíka, z něhož se nese do kraje píseň zpívaná krásnou, čistou češtinou – Pane Ježíši, láska nejvyšší.

Ve zdejší děkanovi Václavu Maškovi jsem brzy poznal energického muže, autoritu a vedoucí osobnost celého kra-



**Děkan Václav Mašek zkouší v hodině náboženství. V pozadí u okna jedna z milosrdných sester Svatého Kříže, které přijely nedávno z Čech na výpomoc do Gernicu.**

je blíž k Bohu, říká otec Mašek a s hrdostí v hlase dodává, že do českých vesnic ještě nedorazily takové „vymoženosti“, jako je rozvod, krádeže a další trestná činnost. Téměř stoprocentní je účast na duchovním životě, církev zde představuje jednu z mála skutečných jistot.

Ani farář není finančně zajištěn tak, aby vyšel se svým platem. Proto se věnuje hospodářství, chová prase, drůbež, pěstuje víno, pracuje na zahradě. V jeho garáži stojí rumunský džíp ARO. V něm objíždí další dvě české obce – Bieger a Rovensko. V kufru auta vozí náhradní kola – železné obruče s velkými hroty. V případě potřeby vyheveruje auto, sundá kola a nasadí drapáky. Přesto se v zimě často stane, že zůstane stát ve sněhu a musí šlapat několik hodin pěšky pro pomoc.

V českých školách učí náboženství po devíti hodinách týdně a latinu. Co postrádá, je telefonní spojení. Když někdo zemře na Biegeru, musí pozůstalí ujít kvůli domluvě pohřbu pět hodin cesty. Někdy narazí jen na zamčené dveře fary, protože otec Mašek je právě někde na cestách, a tak se vrací dalších pět hodin s nepořízenou domů.

Je to farář, který zařizuje a organizuje hledání silného

pramene s pitnou vodou a budování vodojemu, který by zásobil samospádem celou obec. Od kněze se očekává, že naučí děti svých věřících hrát na hudební nástroj, on poradí, jak chránit koně před cikány, kteří je sem chodí v noci krást a pašují je do Itálie, kněz pomůže, když se porouchá jeden z pěti mlýnů, v nichž si melou vlastní mouku.

Učitelé i s rodinami po revoluci z Gernicu odešli. Život v horách považovali za neúnosný. Otec děkan zůstal věrný svým lidem. Kraji, který v potu tváře obdělávali jejich „starci“, a Bohu, který jej povolal za duchovního pastýře. Věž gernického kostelíka ční k nebi jako stěžeň pevného korábu. Jako jistota všech Čechů v Banátských horách.

*JUDr. Ing. Jiří Karas,  
poslanec Parlamentu ČR  
a předseda parlamentního  
výboru pro mládež*



**JUDR. Ing. Jiří Karas při besedě s dětmi v gernické škole**

opuštěnými salašemi uprostřed hlubokých lesů, kde dodnes chrání svá stáda před vlky a medvědy. Nad Banátem se snášela mlha a houstnoucí šero dávalo na vědomí, že se stmívá, když jsem konečně spatřil

je. Přijal nás na faře a vysvětlil nám, v jakých těžkých podmínkách dnes Češi na Banátě žijí. Práce v dolech se střídá s dřinou na kamenitých polích. Mnozí odcházejí za lehčím životem. Čím těžší život, tím

**R. 1962 v Tonkingu v Číně prostřelil komunistický milicionář v karmelitánském klášteře svatostánek. Ciborium puklo a hostie se vysypaly. Hned nato milicionář zcela ochrnul a pak se zhroutil mrtvý k zemi.**

## Eucharistické kongresy

**Eucharistické kongresy jsou masová shromáždění katolíků v celosvětovém nebo národním měřítku, která mají za cíl prohloubení a dynamizaci osobního vztahu křesťanů ke Kristu skrze tajemství Eucharistie. Jejich obsahem jsou slavení eucharistických obětí, adorace Nejsvětější svátosti, přednášky, semináře a diskuse. Patronem těchto velkolepých akcí je z ustanovení papeže Lva XIII. sv. Paschalis Baylon.**

Iniciátorkou vzniku eucharistických kongresů je Emilie Tamisierová (1834–1910), která již dříve organizovala ve Francii četné eucharistické pouti. Při svých iniciativách se opírala o své zpovědníky sv. Petra Juliana Eymarda<sup>(1)</sup> a biskupa L. G. Segura. Jejím spolupracovníkem byl význačný laický aktivista Ph. Vrau.

První kongres se konal 28.–30. června 1881 v Lille za předsednictví biskupa Henryho Monniera. Účastnilo se jej 8000 lidí (v eucharistickém průvodu kráčelo 4000 mužů) z Evropy (Belgie, Francie, Řecko, Španělsko, Holandsko a Švýcarsko) i z obou amerických kontinentů. Iniciativu uvítal papež Lev XIII. a vyzval k jejímu pokračování. Kongresy se pak konaly až do 1. světové války každoročně. Při kongresu v Liège 1883 vznikl Mezinárodní komitét eucharistických kongresů pod předsednictvím kardinála V. A. Dechampse. R. 1893 se kongres konal v Jeruzalémě za účasti papežského legáta a přítomni byli rovněž uniaté a arménští křesťané. R. 1897 se konal v Paray-le-Monial. Při kongresu v Londýně 1908 zakázala vláda eucharistický průvod. V procesí bez monstrance kráčelo 7 kardinálů, 90 biskupů, 1000 kněží, 25 000 dospělých věřících a 20 000 dětí. Při kongresu v Montrealu 1910 přistoupilo 30 000 dětí k časnému svatému přijímání.

Po přestávce způsobené první světovou válkou se kongresy konaly v intervalu dvou let. První se uskutečnil v Římě

1922 za účasti papeže Pia XI. V r. 1928 se konal v africkém Kartágu, 1934 v Buenos Aires, 1938 v Budapešti, kde papežským legátem byl kardinál E. Pacelli, pozdější papež Pius XII. Německým delegátům zakázal účast Hitler. Heslem kongresu bylo: *Eucharistie je poutem lásky*.

Podruhé světové válce zahájily kongresy r. 1951 v Barceloně a dále se konají vždy jednou za čtyři roky. Kongres v Mnichově 1960 se konal pod heslem *Eucharistie - bratrská hostina lásky*. Kongres měl charakter pokání za zločiny spáchané nacisty. 5. srpen byl vyhlášen Dnem kříže a byl spojen s kající poutí do koncentračního tábora v Dachau, kde byla otevřena kaple Smrtné úzkosti Spasitele. Kongres měl také charakter ekumenický. Eucharistického kongresu v Bombaji 1964 se zúčastnil papež Pavel VI., který zde vedl průvod křížové cesty. 1973 se kongres konal v Melbourne v Austrálii a věnoval se sociálním otázkám podobně jako kongres ve Filadelfii v r. 1976, který se konal v rámci oslav 200. výročí vzniku Spojených států. Kongresu se účastnili zástupci episkopální, protestantské a pravoslavné církve. Kongres měl téma: *Eucharistie a hlad v lidské rodině* (hlad po Bohu, po svobodě, po spravedlnosti, po pravdě a vzájemném porozumění). Účastnil se jej krakovský kardinál K. Wojtyła jako vedoucí polské delegace.

R. 1981 se kongres konal v Lurdech pod heslem *Ježíš*

*Kristus chlebem nového světa*. Měl být výrazem jednoty mezi Eucharistií a Církví. Zdůrazňoval ekzeziologickou roli Eucharistie, která formuje strukturu celého křesťanství. Představil Eucharistii jako pramen naděje pro všechny, kteří jdou po cestě vykoupení a spojení s Kristem. (Byl to již druhý kongres v Lurdech. První se zde konal v r. 1889.)

Současný Světový eucharistický kongres ve Wroclawi je v pořadí 46. a koná se pod heslem: *Eucharistie a svoboda*.

Pramen: *Encyklopedia katolicka*. Lublin 1983.

<sup>(1)</sup> Pierre-Julien Eymard (1811–1868), zakladatel kongregace Nejsvětější svátosti (eucharistiáni). Svatofečen r. 1962. Byl velkým ctitelem Panny Marie pro její vztah k Eucharistii a ke kněžství.

## Kongresová modlitba

**Všemohoucí, věčný Bože, který jsi nás vysvobodil z otroctví hříchu, vykoupil obětavou láskou tvého Syna, dopřej nám, ať tak konáme, adorujeme a žijeme Nejsvětější eucharistií, abychom naplněni Duchem svatým správně užívali získanou svobodu. Ať tvá pravda, dobrota i láska nám pomáhají pokojně rozvíjet Boží království na zemi: mezi národy, v našich rodinách, na pracovištích, uprostřed nemocných, pochybujících, mezi těmi, kteří neznají tebe, pravou Svobodu. Skrze našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Duchu svatém s tebou stále sjednocuje na věky věků. Amen.**

**Ve dnech 25. 5.–1. 6. se koná v polské Vratislavi 46. mezinárodní eucharistický kongres pod heslem *Eucharistie a svoboda*.**

Jednotlivé dni mají tato tématická hesla:

25. 5. *Svoboda při setkání s Kristem*
26. 5. *Svoboda dětí Božích*
27. 5. *Svědkové pravdy a svobody*
28. 5. *Vysvobození z hříchu*
29. 5. *Eucharistie, pramen svobody*
30. 5. *Kristus vysvobozuje a sjednocuje*
31. 5. *Maria vzorem svobody*
1. 6. *Ke svobodě nás osvobodil Kristus*

V homiliích a konferencích vystoupí kardinálové z celého světa: Josef Glemb (Varšava), Henryk Gulbionowicz (Wroclav), Francis Arince (Řím), Angelo Sodano (Řím), Joa-

chim Meisner (Kolín n. R.), František Macharski (Krakow), Bernard Francis Law (Boston), Chryzostom Korec (Nitra), Jean-Marie Lustiger (Paříž), Miloslav Vlk (Praha), Camillo Ruini (Řím), Lucas Moreira Neves (Brazílie), John Josef O'Connor (New York), Edmund Kazimír Szo-ka (Řím), Edward Idris Cassidy (Řím), Inigues Juan Sandoval (Mexiko).

Závěru kongresu se zúčastní papež Jan Pavel II. Po celou dobu se ve vybraných kostelích konají celodenní adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí, v pátek se koná noční bdění za jednotu křesťanů. O slavnosti Těla a Krve Páně se uskuteční eucharistický průvod a po něm agapé pro všechny účastníky v rodinách, ve farnostech a řeholních domech. O večerech se pořádají koncerty duchovní hudby.

## Nic není náhoda

**Před lety jsem jezdila dosti pravidelně za svou stárnoucí maminkou. Jedenkrát se stalo, že mi před nosem ujel vlak. Zůstala jsem sedět na lavičce v nádražní hale a čekala na další. U schodiště vedoucího na perony jsem si všimla dvou žen – jehovistek, nabízejících literaturu. Lidé je většinou nevšímavě míjeli. Po chvíli k jedné z nich přistoupila starší paní a po vzrušené debatě jí veškeré propagační materiály vytrhla a s rozhořčením odešla.**

Postižená přistoupila ke mně a stěžovala si na jednání této ženy. Já jsem však toto jednání schválila, jehovisty ostře odsoudila, byla jsem přehnaně kritická. V té době jsem se začala zamýšlet sama nad sebou, uvažovala jsem o kvalitě vlastního života. Vracela jsem se do dětství, do doby, kdy mne babička naučila Otčenáš, zjistila jsem, že jsem pokřtěná evangelička. V mládí jsem s maminkou mnohokrát o Bohu hovořila jako „o někom“, kdo je nad námi. Církev, kněží, svátosti pro mne byly zbytečné. Navíc můj strýc byl evangelický farář a moje teta s ním měla peklo na zemi. Když zemřel, byl to pro ni den radosti.

Bůh mne však přesto volal, kde ho hledat? Převtělování, reinkarnace, kde jinde než v Tibetu a v Indii. V sedmdesátých letech k nám začaly pronikat filosofické a náboženské prvky těchto kultur. Stala jsem se cvičitelkou jógy. Zlepšil se můj zdravotní stav, naučila jsem se lépe ovládat své tělo a emoce, cvičila asány, dechová cvičení i jógovou meditaci. Pak následovaly semináře, srazy, příjezdy guruů, ale Bůh tu stále nebyl. Všichni uctívali „svaté muže“ z Indie, každý toužil po „samospasitelné mantře“, která mu měla zprostředkovat spojení s „absolutním Já“. „A co Bůh?“ ptala jsem se stále intenzivněji. Tušila jsem všude jeho přítomnost, obdivovala jsem se mu ve stvoření, prosila jsem ho, děkovala mu. Stále mi však chybělo něco konkrétnějšího – směr,

řád a cíl. Pokusila jsem se číst Bibli, nerozuměla jsem. Nový zákon mne pobuřoval. Lidé, se kterými jsem se stýkala, byli nevěrci. S každým, kdo byl přístupný debatě na toto téma, jsem navazovala kontakty. Jednou mi jedna stará paní řekla, že je sice pěkné, že věřím v Boha, ale kdo nevěří v Syna Božího, ten vpravdě nevěří vůbec.

Po čtyřech letech nezaměstnanosti jsem začala pracovat v azylovém domě. V té době došlo mezi mnou a jednou známou kolegyní k opakovaným rozhovorům o víře. Ona je věřící a praktikující katolička. Nejprve jsem s ní měla pohrdivý soucit. Netajila jsem se se svými odmítavými názory. Ona však byla trpělivá, neodporovala, s jistotou, klidem, samozřejmostí a s velkou důvěrou mi vše vysvětlovala a zdůvodňovala. Až jednou... Přemluvila mne na pouť do Litmanové. Z modliteb růžence v autobuse mne rozbolela hlava, nahoře to strašně foukalo, já tu neděli považovala za ztracenou a ty dvě stovky za zbytečně vyhozené peníze. Jenže...

Semínko začalo klíčit, Bůh byl připraven dát mi odpověď, jakou jsem nečekala. Jeho štědrost mi vyrazila dech. Když jsem přišla domů, zavřela jsem se do ložnice a zoufale vzývala Boha, toho „svého“, který je přece jen jeden, aby mi dal znamení, že mám v hlavě zmatek, že ho nechci urazit tím, že nepřijímám jeho Syna. Nechápal jsem, že Bůh může být je-

den a přitom trojjediný. Byl to strašný boj a touha po odpovědi až bolestná.

Ze svého pokoje vidím do parku. Byl pozdní podzim, stromy holé, oblohou plnou mraků probleskovaly skrovné sluneční paprsky. Napadlo mne podívat se ven. V těch větvích, mračích a ve slunečním světle jsem náhle jasně a zřetelně uviděla obraz muže, který nade vši pochybnost měl podobu Ježíše (jehož obrázek jsem, nevím z jakého důvodu, nosila od svých patnácti let v legitimaci). Pak jsem spatřila krásnou ženskou tvář s rouškou na hlavě. I to postupně mizí a zůstává veliký obraz kříže.

Zůstala jsem s otevřenými ústy, oči zalité slzami. Jak dlouho to celé trvalo, nedovedu říci. Némá úžasem, nedovedla jsem ani myslet. V noci jsem pak měla živý, dějově souvislý sen. V jeho závěru byl zamlžený tunel, kterým jsem měla projít, ale bála jsem se do něj vstoupit. Ženský hlas, který mne vedl, řekl: „Světlem ve tmách je Slovo,“ čemuž jsem tehdy nerozuměla.

Po probuzení jsem mnoho přemýšlela a dodnes mám vše v živé paměti. Postupem času se nejasné věci stávají srozumitelnými a přijatelnými. Pravidelně jsem se začala modlit růženec a pokaždé mne obohatí něčím novým, nečekaným. Absolvovala jsem katechezi v našem farním kostele, chodím pravidelně na čtvrtéční adorace, které jsou pro mne vždy silným zážitkem, prohlubují a obohacují můj vnitřní život, upevňují a osvětlují mou víru natolik, že jsem se asi po roce pravidelných návštěv mší svatých, modliteb a adorací stala katoličkou. Nemohu však přijímat svátosti, a to je pro mne velkou bolestí, protože je zatím nevyřešena otázka mého prvního sňatku, který jsem před dva-

**První eucharistický zážrak je zaznamenán v r. 750 v italském městě Lanciano. Basiliánský mnich pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. Vokamžiku proměňování se hostie proměnila v krvavé maso a víno v krev. Krev se později změnila do pěti kuliček, které jsou v Lanciano dodnes uchovávané neporušené. Církev požádala v r. 1970 o jejich vědecké prozkoumání. Výsledek je udivující:**

- **Jedná se skutečně o lidské maso a krev.**
- **Maso a krev mají stejnou krevní skupinu.**
- **Maso pochází ze srdečního svalu.**
- **Krevní skupina je shodná s krevní skupinou zjištěnou na Turinském plátně.**

*Podle Maria Haesele:  
Eucharistische Wunder  
aus aller Welt  
Christisana Verlag,  
Stein a. Rein*

ceti pěti lety uzavřela v evangelickém kostele. Snažím se však svaté přijímání uskutečňovat duchovně a sv. zpověď pravidelně před Nejsvětější svátostí oltářní a cítím v duši vždy plody tohoto náhradního řešení.

Na závěr bych chtěla už jen říci, že naše cesty jsou různé, ctěme každého, kdo Boha hledá, a pokorným způsobem se ke každému přibližujeme, soud nechejme Bohu.

Modleme se za ty, kteří ještě nenašli cestu. Zkoumejme nejprve sami sebe, než začneme kritizovat své bližní.

Chvála Kristu!

DaMa



## Záchrana neocenitelného pokladu

Turínské plátno se přechovává od r. 1578 v turínské katedrále sv. Jana Křtitele. Patří k nejcennějším relikviím křesťanského světa. Plátno má rozměry 4,36x1,1 m. Bylo v něm zabalen Kristovo tělo po ukřižování a nese stopy jeho umučení.

**Při dramatickém požáru katedrály v dubnu t. r. bylo turínské plátno v poslední chvíli zachráněno z plamenů.**

Podle odhadu Pasquale Marary, vrchního intendanta pro

kulturní stavby, utrpěla katedrála nenahraditelné škody.

Při neobvyklé záchranné akci během nočního požáru podařilo se hasičům vynést plátno z hořícího chrámu do bezpečí. Čtyřnásobné ochranné pancéřové sklo, které chránilo relikvii, muselo být rozbito. Bylo k tomu zapotřebí více než sto úderů železnou tyčí. Záchrannou akci ztěžovaly vysoké plameny, hustý dým a padající části hořícího stropu.



Kolem kostela se seběhlo na 3 000 lidí, kteří odměnili potleskem hasiče Maria Trematore, který po dlouhém statečném úsilí vynesl turínské plátno v 01,36 hod. z plamenů. „Bůh mi dal sílu, abych rozbil sklo,“ prohlásil Mario, který se nakonec vysílením zhroutil.

Turínští jej oslavují jako hrdinu svého města. „Když jsme přijeli, hořela kopule dómu jasným ohněm. Plameny byly všude. Řekl jsem hned kamarádům: »Musíme zachránit Turínské plátno!« Zatímco ostatní mě chránili proti blížícímu se ohni, bil jsem znovu a znovu do ochranného skla. Byl jsem jako smyslů zbavený. Konečně se začaly uvolňovat střeby a schránku jsem vytáhl. Vynesli jsme ji, a co bylo dál, už nevím.“

Stříbrný relikviář byl přemístěn do sídla turínského arcibiskupa kardinála Giovanniho Saldariniho. Je zcela nepoškozený. „Je to zázrak,“ prohlásil kardinál. Podle očitých svědků stál během požáru před dómem se slzami v očích. Kardinál prohlásil, že Turínské plátno bude veřejně vystaveno



v dómu podle původního plánu v době od 18. dubna do 14. července 1998. Poděkoval hasičům a policii za jejich práci.

Požár způsobil těžké škody. Kaple, která byla pro Turínské plátno vybudována v r. 1668 stavitelem Guarino Guarinim, vyhořela, klenba se zcela zřítla. Vnitřní výbava kaple byla převážně ze dřeva. Také hlavní oltář a apside byly těžce poškozeny.

Protože v kapli se prováděly opravy, bylo plátno umístěno v hlavní lodi dómu. I zde vznikly velké škody. Mramorové bloky z konstrukce kopule spadly v okolí hlavního oltáře. Tato část renesanční katedrály byla zcela zničena. Dóm byl postaven v letech 1491-1497 na zbytcích tří starších kostelů.

-sks-

## Program papežovy návštěvy v Polsku 31. května – 10. června 1997

**Jan Pavel II. uskuteční sedmou pastorační návštěvu své vlasti. Jeho cesta má velmi bohatý program.**

Přiletí do Wroclawi 31. května. V katedrále se setká s klérem a řeholníky, pak přijme polského prezidenta a zúčastní se ekumenické modlitby v seminárním kostele.

V neděli 1. června slouží pontifikální mši na závěr 46. eucharistického kongresu. Setká se s členy delegací tohoto kongresu.

2. června odletí do Legnice, kde bude sloužit mši, a odpoledne se odebere do Gorzowa, kde se uskuteční bohoslužba slova. Navečer odjede od Hnězdn.

3. červen zahájí v Hnězdně uctěním ostatků sv. Vojtěcha.

Po pontifikální mši přijme hlavy států, které se účastní této bohoslužby. Odpoledne odletí do Poznaně na setkání s mládeží.

4. června se odebere do Kalisze k soukromé návštěvě svatyně svatého Josefa, kde celebruje mši sv. Odpoledne stráví v Čenstochové, kde se pomodlí k Panně Marii a pozdraví přítomné poutníky. Navečer odcestuje do Zakopaného, kde stráví 5. června den odpočinku. 6. června navštíví soukromě farní chrám Sv. kříže a odpoledne celebruje pontifikální mši pod širým nebem.

7. června posvětil v Zakopaném kostel Božského Srdece Páně. Odpoledne odcestuje do Krakova, kde navštíví chrám Božího Milosrdenství.

8. června se setká s polským premiérem. Při pontifikální mši se uskuteční kanonizace polské královny bl. Hedviky. Odpoledne se papež účastní oslav 600 let trvání teologické fakulty Jagellonské univerzity v Krakově.

9. června slouží soukromou mši v kryptě sv. Leonarda v kra-

kovské katedrále. Pak navštíví v Rakovicích hrob svých rodičů. Posvětil novou chirurgickou kardiální kliniku a navštíví chrám sv. Hedviky. Odpoledne odletí na Duklu, kde se v kostele bernardinů pokloní památce bl. Jana z Dukly.

10. června při pontifikální mši svatě vykoná svatořečení bl. Jana z Dukly. Požehná nový kostel sv. Petra a Jana. Pak se vrátí do Krakova a odtud odletí zpět do Říma.

VIS

**Přijímej Eucharistii v pevném přesvědčení, že může od tebe oddálit nejen smrt, ale i naše nemoci... Neboť Pán Ježíš nám nevytýká naše pády, spíše se o nás stará jako o nemocné. Spojuje, co je zlomené, pozvedá ty, kteří upadli, jako dobrý pastýř, který dává život za své ovce.**

Sv. Cyril Alexandrijský (†444)



**V SOBOTU 31. KVĚTNA JE POUTNÍ SLAVNOST NAVŠTÍVENÍ P. MARIE NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE.**

Slavná mše svatá v bazilice je v 16.00 hodin. Po bohoslužbě bude vystaven milostný obraz Panny Marie. V ten den je možné získat plnomocné odpustky.  
*Upřímně zvou strahovští premonstráti na Svatém Kopečku*

**PROGRAM OSLAV 260. VÝROČÍ UCTÍVÁNÍ MILOSTNÉHO OBRAZU PANNY MARIE BOLESTNÉ VE STŘÍBŘE OD 8. 6. DO 15. 6. 1997**

**11. 6. – středa**  
18.00 hod. mše sv. s bavorskými zpěvy – **P. Franz Winklmann, farář ve Vohenstraužu**

**12. 6. – čtvrtek**  
19.00 hod. **koncert** stříbrského chrám. sboru v Křížové chodbě muzea ve Stříbře – A. Dvořák: Biblické písně; A. Dvořák: Moravské dvojzpěvy; sóla: M. Chocholínová a Marie Němcová

**13. 6. – pátek**  
18.00 mše sv. s Mons. Fr. Radkovským, plzeňským biskupem  
19.00 hod. posvěcení nově opraveného Božího hrobu na Smutečním vrchu.

**14. 6. – sobota**  
10.00 hod. uvítání papežského nuncia G. Coppy stříbrským starostou a městskou radou na stříbrské radnici  
10.30 hod. průvod s milostným obrazem od mariánského sloupu na náměstí do děkanského kostela  
11.00 hod. mše sv. v děkanském kostele hlavní celebrant, papežský nuncijs – velvyslanec vatikánského státu v ČR arcibiskup G. Coppa  
Při mši bude provedena Missa barockiana F. X. Thuriho pro sóla, sbor a orchestr. Sbor a orchestr kostela sv. Prokopa v Praze-Žižkově řídí autor.  
15.30 hod. koncert v býv. klášterním kostele v Kladruzech  
soprán: L. Vernerová, trubka: Vl. Rejlek, varhany: I. Chřibková  
17.00 hod. setkání farníků s hosty na farní zahradě v Kladruzech občerstvení a tombola

**ŽIVOTNÍ POUTĚ DO SVATÉ ZEMĚ ZA MIMOŘÁDNÉ CENY**

**IZRAEL – 28. 7. – 4. 8. 1997 – 15 990 Kč** – letecky!!!

**IZRAEL – 10. 10. – 23. 10. 1997 – 18 990 Kč** – busem a lodí přes Středozemní moře, zpět letecky;

**IZRAEL – 23. 10. – 30. 10. 1997 – 16 450 Kč** – letecky;

**IZRAEL – EGYPT – (SINAJ) – 30. 10. – 12. 11. 1997 – 19 490 Kč** – letadlem a zpět lodí přes Středozemní moře a busem.

Všechno již v ceně, včetně polopenze, pojištění, drobného dárku a ubytování v hotelu.

**MEDŽUGORJE** – 20. 6. – 27. 6. 1997, 13. 8. – 19. 8. 1997, 10. 9. – 16. 9. 1997, 3. 10. – 9. 10. 1997 – 1 600 Kč;

**ITÁLIE – SICILIE** – 2. 7. – 12. 7. 1997 – 7 990 Kč;

**ROSA MYSTICA – San Damiano, Milán, Verona aj.** – 14. 7. – 19. 7. a 18. 8. – 23. 8. 1997 – 2 990 Kč!!!

**LA SALETTA** – 26. 7. – 1. 8. 1997 – mariánské exercicie – 3 490 Kč;

**GARABANDAL – Lurdy, La Saletta** (klima – Neoplán bus) – 14. 8. – 21. 8. 1997 – 4 750 Kč, mariánské exercicie;

**MARIÁNSKÝ OKRUH – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat aj.** – 9. 8. – 21. 8. 1997 – 7 290 Kč.

**Informace a přihlášky:** C. K. AVETOUR – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax 0443/219 29, 0602/44 16 70 a mobil 0601/24 58 64.

**V Lavičkách u Velkého Meziříčí si v neděli 25. 5. připomeneme 1. výročí zasvěcení 1. kostela svatě Zdislavy na Moravě a v celé republice.** Mši svatou slouží v 10.30 hod. o. Martinásek, káže bratr jáhen Krejčí. Ve 14 hodin bude májová a scénka o svatém Vojtěchovi, kterou zahraje společenství z Velkého Meziříčí. Celý den bude oslavou naší patronky, všichni jste zváni.

**EUCHARISTICKÝ PRŮVOD NA SV. HOSTÝN - 31. 5. 1997**

**Změna začátku:**  
Mše sv. v Bystřici p. Hostýnem začne až v 8.30 hod., po ní průvod na Svatý Hostýn. Srdečně zveme k eucharistickému společenství.



**MARTA VONDRÁKOVÁ**  
Křesťanská cestovní kancelář

**MISIE**

751 03, Brodek u Přerova 46  
tel./fax: 0641/74 11 50

**ŘÍM – FLORENCIE – ASSISI... PO STOPÁCH SV. VOJTĚCHA**

Bohatý program rozšířený o místa posvěcená pobytem a životem sv. Vojtěcha.

**T: 25. 6. – 1. 7.; 10. 9. – 16. 9.,**  
**Cena: 5 629 Kč (3 262 Kč + 133 tis. lir);**

**LURDY PŘES ŽENEVU A MONTE CARLO** ubytování v centru Lurd s plnou penzí!

**T: 15. – 21. 8., cena: 6 575 Kč (4 195 Kč + 450 fr.);**

**CZENSTOCHOWA, WAMBIERZYCE, KALVARIE Z.**

ubytování přímo v poutních místech  
**T: 4. – 8. 8., cena: 2 989 Kč (2 095 Kč + 50 DM);**

**CHRÁMY PAŘÍŽE, MARIENTHAL...** ubytování v centru Paříže

**T: 5. – 11. 7., cena 6 498 Kč (3 060 Kč + 650 fr.);**

**VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE** pět nocí v Medjugorji, bohatý program

**T: 8. – 15. 5., 23. – 30. 9., cena 2 789 Kč (1 895 Kč + 50 DM).**

**MIMO MEDJUGORJE DOPRAVA ZAHRANIČNÍM BUSEM S WC!**

Bratři kapucínů pořádají tradiční letní **DUCHOVNÍ CVIČENÍ** pro mladé hochy od 17 let, kteří chtějí prožít týden v tichu kláštera, v naslouchání, v modlitbě a ve společenství *menších bratří*.

Motto:  
**„Kopat neumím, zebrať se stydím“ – aneb různé formy řeholního života v dnešní době.**

Během exercicií budou představeny základní prvky spirituality většiny mužských řádů a kongregací, které u nás aktivně působí. Exercicie vede

br. Lukáš, kapucín.

Od 3. srpna odpoledne do 9. srpna 1997 v Újezdě u Uničova (cca 20 km od Olomouce, vlaková trať

Olomouc-Šumperk)

Přihlášky zasílejte na adresu:

Klášteř bratří kapucínů,  
783 96 Újezd u Uničova č. 1

Kontakt: br. Augustin – br. Lukáš  
(tel. 0643/585 27)

**Billboardy a májová pobožnost v Hoješíně – pokrač. ze str. 2**

Sestřičky, budeme se modlit a odprošovat Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Panny Marie...

Ježíši, na přímiluvu Panny Marie, Matky milosrdenství, smiluj se nad naším národem! A není-li už možné, aby hrubá bezbožnost a rouhání našeho národa zůstalo Tebou nepotrestáno, uchraň alespoň nás, kteří se Ti klaníme v Nejsvětější Svátosti, kteří upřímně Ineme ke Tvé svaté Matce Panně Marii a kteří jsme Ti horlivě oddáni v osobě Tvého náměstka, Svatého otce.

Prosíme, neukládej nám větší břemena, než která bychom mohli snést!

S potěšením jsme byly informovány, že i u nás, podobně jako v sousedním Polsku, jsou rouhavé billboardy ničeny horlivými katolíky, dokonce kněžími. Jen nás zaráží, že i v dnešní době se někdo mohl beztrestně propůjčit k výrobě takových SPROSTOT!

*S. M. Jindřiška Božena Němcová OSF, Hoješín*

**Mezinárodní katolická laická komunita MILES JESU zve všechny ženy a dívky** na večerní rekolekci, která se uskuteční v **Praze 8-Ďáblicích** dne 22. května 1997 v 17.00 hod. Podrobné informace na tel.: 02/858 51 98.

**Katolická komunita MILES JESU zve všechny mladé svobodné ženy** na víkendové duchovní cvičení na pomoc při rozpoznání povolání. Začátek – pátek 13. 6., 19.00 hod., konec – neděle 15. 6. kolem 13.00 hod. Místo: **Brno, Veverí 15**, podrob. inform. na tel. 05/74 49 33.

**Neděle 25. 5. – Nejsvětější Trojice  
Řím 8,14–17**

Je to až neuvěřitelné, co všechno nám Bůh v Kristu daroval. Tyto velké věci musíme vzít slovo po slovu vážně, jinak bychom se podobali královským dětem, které nedopatřením žebrají jako žebráci.

**Pondělí 26. 5. – Mk 10,17–27**

Bůh není Bohem „nemožností“. Jen je třeba znát metodu, jak udělat možným ve světě to, co je lidsky nemožné. Této metodě učí Kristus: plní vůli Otce – tvoří s ním dokonalou jednotu – proto je vpravdě tvůrčí. Nebudu-li jeho učenlivým žákem, povedu smutné křesťanství.

**Úterý 27. 5. – Mk 10,28–31**

Boží dary nejsou odkládány až na dobu po smrti. Bůh dává mnohé už teď a po smrti ještě víc. A to, co mi dává teď, musím rozpoznat, abych to také mohl vděčně přijmout.

**Středa 28. 5. – Mk 10,32–45**

Pohoršujeme se nad učedníky? Spíše je třeba uznat, že jednáme mnohdy podobně. Ježíšovu myšlenku se totiž musíme znovu a znovu přizpůsobovat, jinak budeme zanedlouho v zajetí moudrosti tohoto světa. Také proto je třeba denně vnímat Boží slovo!

**Čtvrtek 29. 5. – Těla a krve Páně  
Žid 9,11–15**

Všechny lidské zbožné počiny jsou jen přípravou a předobrazem. Tak tomu bylo už ve Starém zákoně. Ale Ježíš sám – to je skutečnost. Jeho krev dělá to, co žádná lidská činnost sama o sobě nemůže – smývá hříchy. Potom a teprve potom můžeme plně sloužit Bohu živému.

**Pátek 30. 5. – Mk 11,11–26**

Je někdy těžké pochopit velmi stručné formulace evangelií. Je třeba zaujmout mariánský postoj: uchovávat v srdci to, co jsem ještě dnes nepochopil. A nevládat do Písma své vlastní myšlenky a dohady.

**Sobota 31. 5. – Navštívení Panny Marie – Lk 1,39–56**

Jakkoliv jsou naše životní události jiné, než byly události Mariiny, můžeme se k ní určitě přidat v jednom bodě, a to ve chvále, kterou vzdává Bohu. I já přečtu vám o velkých Božích činech ve svém vlastním životě!

4. Neděle 25. května slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	1. čt.: Dt 4,32–34,39–40 - Ž: 33 (32),4–5,6+9,18–19,20+22 2. čt.: Ďm 8,14–17 Ev.: Mt 28,16–20	odp.: 12b
Pondělí 26. května památka sv. Filipa Neřího, kněze	1. čt.: Flp 4,4–9 Ž: 34 (33),2–3,4–5,6–7,8–9,10–11 Ev.: Jan 15,20–26	odp.: 9a
Úterý 27. května férie	1. čt.: Sír 35,1–15 Ž: 49,5–6,7–8,14+23 Ev.: Mk 10,28–31	odp.: 23b
Středa 28. května férie	1. čt.: Sír 36,1–2a,5–6,13–19 Ž: 78,8,9,11,13 Ev.: Mk 10,32–45	odp.: Sír 36,1b
Čtvrtek 29. května slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ	1. čt.: Ex 24,3–8 Ž: 116 (115),12–13,15+16bc,17–18 2. čt.: Žid 9,11–15 Ev.: Mk 14,12–16,22–26	odp.: 13
Pátek 30. května nez. pam. sv. Zdislavy	1. čt.: 1 Petr 3,1–9 Ž: 128 (127),1–2,3,4–5 Ev.: Mk 3,31–35	odp.: 1a
Sobota 24. května svátek Navštívení Panny Marie	1. čt.: Sof 3,14–18 nebo Ďm 12,9–16a Ž: Iz 12,2–3,4bcd,5–6 Ev.: Lk 1,39–56	odp.: 6b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 5.	PO 26. 5.	ÚT 27. 5.	ST 28. 5.	ČT 29. 5.	PÁ 30. 5.	SO 31. 5.
Antifona	746	1722	1166	1182	759	1768	1378
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
<b>Ranní chvály:</b>							
Hymnus	746	1723	1166	1182	759	1376	1378
Antifony	747	1151	1167	1183	760	1198	1379
Žalmy	813	1152	1167	1183	813	1199	813
Kr. čtení a zpěv	748	1724	1170	1186	761	1770	1380
Antifona k Zach. kantiku	748	1724	1170	1186	761	1376	1380
Prosby	748	1724	1171	1186	761	1771	1380
Záv. modlitba	749	1375	1171	1187	762	1377	1381
<b>Modlitba během dne:</b>							
Hymnus	749	1156	1172	1187	762	1203	1219
Antifony	749	1157	1172	1188	1265	1204	1219
Žalmy	818	1157	1172	1188	1265	1204	1219
Krátké čtení	749	1159	1175	1190	763	1206	1381
Záv. modlitba	749	1375	1175	1191	762	1206	1381
<b>Nešpory: SO</b>							
Hymnus	742	750	1727	1176	755	764	1377
Antifony	743	751	1161	1177	756	765	1208
Žalmy	743	751	1161	1177	756	765	1209
Kr. čtení a zpěv	745	753	1730	1180	758	767	1777
Ant. ke kant. P. M.	745	753	1731	1180	758	767	1377
Prosby	745	753	1731	1180	758	767	1778
Záv. modlitba	749	749	1375	1181	762	762	1377
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

**Matice cyrilometodějská s. r. o.**  
Dolní nám. 24  
771 00 Olomouc



## Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat  
na adrese:**

\* \* \*

**Matice cyrilometodějská  
s. r. o.**

**EXPEDICE**

**Dolní nám. 24  
771 00 Olomouc 1**

\* \* \*

**Zájemce o předplatné  
ze Slovenska prosíme,  
aby se obrátili  
na firmu RODENY  
(adresa je uvedena  
v tiraži), která Vám dá  
instrukce  
a zašle složenku  
na zaplacení.**

Novinky  
MCM

### **CESTOU SVATÉ ZDISLAVY – nověna ke sv. Zdislavě Podle starších předloh zpracoval P. Tomáš Bahounek**

V devítidenní pobožnosti ke svaté Zdislavě se přičiňujeme o to, abychom co nejvíce poznali sv. Zdislavu, více ji milovali a vkládali v její přímluvu více důvěry. Milosrdný Bůh udělí pro tuto svou služebnici mnoho milostí našim rodinám, ale i mnohým jednotlivcům v celém našem národě, ba v celém světě, ale jedině když se budou k nebi vznášet naše modlitby jako dým kadidla (Ž 140,2)...

Chceme rozjímat o ctnostech svaté Zdislavy a k nim se připojujících darech Ducha svatého a jejich důsledcích v celém Zdislavině životě osobním a společenském. Chceme si připomínat, že také my si musíme osvojit ctnosti a vyprositi dary Ducha sv., jestli chceme být opravdovými křesťany a Božími dětmi. Nic nad to není pro nás potřebnější! Modlíme se proto, aby nám je Bůh dal se svou milostí, a prosíme svatou Zdislavu, aby nám pomáhala denně se v nich cvičit, zdokonalovat a setrvat v nich až do smrti...

Právě tato devítidenní pobožnost ke svaté Zdislavě má být soustavnou cestou k našim modlitbám. Máme kolem sebe tolik vážných případů rozvrácených manželství, tolik případů rozpadajících se rodin, tolik zanedbaných a opuštěných dětí, tolik případů dětí počatých a nenarozených, tolik případů nevyléčitelných onemocnění, a na tom všem se může ukázat zázračná pomoc svaté Zdislavy!

Každý den nověny ke sv. Zdislavě zahrnuje svým zaměřením jistý okruh působnosti sv. Zdislavy: 1. den: Zdislavino svátostné manželství; 2. den: Křesťanská radost sv. Zdislavy; 3. den: Sv. Zdislava v rodině; 4. den: Výchova v duchu sv. Zdislavy; 5. den: Práce sv. Zdislavy; 6. den: Pomoc sv. Zdislavy trpícím; 7. den: Vlastenectví sv. Zdislavy; 8. den: Zdislavina oddanost Církvi sv.; 9. den: Touha sv. Zdislavy po věčném životě...

Pamatuj, že tato nověna ke sv. Zdislavě byla poprvé konána a obětována za všechny, kdo ji budou kdy konat, aby se jim stala velkým požehnáním. Byla vykonána i za tebe!

*(Cit. z úvodní části knihy.)*

*Brož. A5, 108 stran, cena 42 Kč.*

Matice cyrilometodějská s.r.o.  
EXPEDICE  
Dolní nám. 24  
771 00 Olomouc 1

**Odesílatel:**

**Novinové výplatné**

**Placeno převodem  
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice Cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

# Dobrý pastýř dává za ovce svůj život

Homílie Svatého otce u příležitosti oslav svatovojtěšského milénia  
Praha – Letná 27. dubna 1997

*Dobrý pastýř dává za ovce svůj život* (Jan 10,11). Shromáždili jsme se na této rozlehlé pláni, abychom společně zazpívali *Te Deum – Bože, chválíme Tebe* k oslavě milénia od doby, kdy se nejvyšší obětí, obětí svého života, zrodil pro nebe pražský biskup svatý Vojtěch, hlasatel evangelia v srdci Evropy a svědek Kristův.

On jako dobrý pastýř od samého začátku věnoval svůj život ovcím a definitivně jej zpečetil mučednickou smrtí mezi Prusy v době, kdy ještě žili pohanským životem. Stal se tak horlivým pastýřem, kterého Boží Prozřetelnost postavila ke kořenům dějin slovanských národů ve střední Evropě: Čechů, Poláků, Slováků, ale též i Maďarů.

V tomto roce slavíme milénium jeho mučednické smrti; událost, kterou všechny místní církve, které už více než deset staletí žijí a šíří evangelium právě mezi těmito národy, chtějí oslavit s náležitou důstojností, a to zejména zde v Čechách, rodném kraji tohoto velikána.

## Znamení přibuznosti

Svatý Vojtěch byl pověřen Petrovým nástupcem biskupskou službou na pražském stolci v Čechách, kde však neměl snadný úkol. Setkal se s odporem ze strany svých krajanů, a musel proto opustit biskupské sídlo a odejít do Říma, kde na aventinském pahorku začal mnišský život podle benediktinské tradice.

Vrátil se do Prahy, až když situace byla příhodnější; avšak opozice krajanů ho znovu přinutila opustit jeho vlast. Poz-

ději působil jako misionář v panonské nížině, dnešním Maďarsku, a pak byl hostem na dvoře Boleslava Chrabrého v Hnězdně. Ale ani zde se nezastavil. Znovu se vydal hlásat evangelium, tentokrát do baltské oblasti, kde ho čekalo mučednictví. Boleslav Chrabrý složil vysoké výkupné za tělesnou schránku svého přítele biskupa a nechal ji převézt do Hnězdně.

V roce tisíc se konalo nad ostatky svatého Vojtěcha významné setkání, na kterém byly rozhodnuty důležité otázky týkající se národního a církevního života polských Piastovců. Proto **polští křesťané dodnes uctívají svatého Vojtěcha jako jednoho ze svých hlavních patronů a vidí v něm zvláštní znamení přibuznosti, která od samého počátku spojuje české země se sousedním Polskem.**

V polském národě je svatovojtěšská památka živá především v hnězdenské diecézi a polští věřící často konávají poutě do Prahy. Vždyť právě zde tento světec zahájil svou činnost a zde měl i hluboké duchovní vztahy k hlavním patronům české církve: svatému Václavu a svaté Ludmile, k oběma členům velkého zástupu svatých a světic, kteří vzešli z tohoto národa.

## Ovoce mučednictví

V úryvku z listu svatého Pavla Kolosanům, který jsme vyslechli, Pavel praví: *Ted' sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap: má z toho prospěch jeho tělo, to je církev* (Kol 1,24).

Je těžké najít slova, která by lépe vyjádřila význam mučednictví svatého Vojtěcha! Byl hlasatelem evangelia a služebníkem živého Krista v církvi. Stejně jako apoštolové i on se stal **odvážným a ryším svědkem tajemství Kristova. Tajemství – píše svatý Pavel – které bylo skryté od věků a odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemství** (srov. Kol 1,26–27).

Jedná se o tajemství určené všem lidem, ať už těm, se kterými se Pavel setkal při svých apoštolských cestách v anticéském světě, anebo těm, ke kterým se během obou tisíciletí dostávalo prostřednictvím misionářské činnosti církve. Byl to svatý Vojtěch, který na přelomu prvního a druhého tisíciletí na sebe vzal břímě apoštola, aby přinesl Kristovo tajemství pohanským národům střední Evropy.

Dnes, na konci druhého tisíciletí, kdy slavíme milénium mučednické smrti svatého Vojtěcha, on sám jako by k nám promlouval slovy listu ke Kolosanům: *Jako jste přijali, že Kristus Ježíš je Pán, tak žijte dále ve spojení s Ním, v Něm buďte zakořenění a na Něm stavejte, utvrzení ve víře, jak jste v ní byli vyučeni, a nepřestávejte Bohu děkovat* (Kol 2,6–7). Tento text nás varuje před každou naukou a filozofií zakládající se, jak říká apoštol Pavel, na světě (srv. Kol 2,8), to je na lidské tradici a nikoli na Kristu. Dnešním jazykem bychom mohli říct, že **Pavel nás varuje před laicizací a sekularizací.** Je to upozornění více než

aktuální v těchto jubilejních oslavách.

## Naléhavé otázky

Milovaní bratři a sestry! Jak nesmírnou radost mám z toho, že mohu dnes spolu s vámi slavít svatovojtěšské milénium! Děkuji Pánu, že nám dává příležitost znovu se setkat zde na Letenské pláni, přesně tak, jako před sedmi lety.

Srdčně a bratrsky zdravím drahého pana kardinála Miloslava Vlka, pražského arcibiskupa a Vojtěchova nástupce. Spolu s ním zdravím také ostatní biskupy České republiky a biskupy ze sousedních zemí, kněze, řeholníky a řeholnice. Uctivě pozdravuji představitele politického a veřejného života, kultury a vědy, kteří svou přítomností dosvědčují nejen náboženskou, nýbrž i **sociální důležitost tohoto výročí.**

Ze srdce zdravím vás, drazí věřící z Čech, Moravy a Slezska, a vás všechny, bratři a sestry, kteří jste přijeli ze Slovenska, z Polska a z ostatních evropských národů a jste dnes vítanými hosty na této slavnosti!

S pohnutím vzpomínám na **kardinála Františka Tomáška**, který vyhlásil *Desetiletí duchovní obnovy* jako přípravu na vojtěšské milénium, aby tak odhalil historické kořeny vaší země a její hluboké křesťanské tradice. S pohledem upřeným na Velké jubileum roku dva tisíce klade dnešní slavnost nejen Čechům, nýbrž všem, kdo uctívají svatého mučedníka Vojtěcha jako otce ve víře, několik otázek: **Co zůstalo z duchovního odkazu, který zanechal? Jaké plody z něho vzešly?** Budou schopni dnešní křesťané nalézt v učení a příkladu svého velikého patrona inspiraci a podnět k tomu, aby účinně přispěli k budování nové **civilizace lásky?**

## Polsko – české svazky

Svatý Vojtěch nás i dnes okouzluje celou svou osobností, svým skálopevným přesvědčením a svou otevřeností k duchovním a hmotným potřebám bratří. Mnozí ho uznávají jako důstojného představitele nejen českého národa, nýbrž i doposud nerozdělené křesťanské tradice.

V tomto světle je svatý Vojtěch svědkem, řekli bychom, mnoha významů; svědkem, kterého Bůh daroval křesťanskému společenství v minulosti i současnosti. Je znamením harmonie a spolupráce, která musí být mezi církví a společností. Je znamením svazku vzájemně spojujícího český a polský národ. Říkám to s velkým potěšením, protože za měsíc, dá-li Bůh, budu slavít milénium vašeho světce se svými krajany. Též jeho zásluhou se křesťanství v Polsku zdárně rozvíjelo. Nyní, v tomto čase naděje, po dlouhém období násilí a utlačování, přichází do českých diecézí značný počet polských kněží, kteří jsou plodem krve tohoto velkého mučedníka, aby spolupracovali na pastoračním díle ve vašich komunitách.

Vojtěch je světce i pro dnešní křesťany: vyzývá je, aby se neuzavírali v neplodné obraně před světem, držíce poklad získané pravdy jen sami pro sebe. Naopak, žádá od nich, aby se otevřeli současné společnosti, aby v ní hledali vše, co je hodnotné a dobré, a aby to pozvedli, a je-li nutné, očistili ve světle evangelia.

## Evangelium je určeno všem

*Dobrý pastýř dává za ovce svůj život* (Jan 10, 11).

Bohoslužba slova dnešní slavnosti vrcholí v jistém slova smyslu v úryvku Janova evangelia. Podobnoství o *dobrém Pastýři* je zaměřeno na osobu Krista a na jeho poslání. Právě

On je dobrý Pastýř, který **dává život za své ovce**, jak to dokázal na Kalvárii svým utrpením a smrtí na kříži.

V okamžiku, kdy se Kristus obětuje, je si plně vědom univerzální hodnoty své oběti. Práví: *Dávám svůj život za ovce* (Jan 10, 15). A hned dodává, téměř jako by se obracel na všechny, pro něž se obětuje: *Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musí přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádo, jen jeden pastýř* (Jan 10, 16). **Už na Golgotě jsou duchovně přítomny všechny národy světa, které jsou povolány ke spáse.**

Evangelium je určeno všem lidem, protože všichni byli vykoupeni Ježíšovým utrpením, smrtí a vzkříšením. Všichni, tedy i národy, ke kterým byl před tisíci lety vyslán svatý Vojtěch jako svědek Kristova tajemství. Dnes, po tisíci letech, kdy si připomínáme život a umučení hlasatele evangelia Vojtěcha, zpíváme spolu s celým křesťanským společenstvím: *Te Deum laudamus – Bože, chválíme Tebe, Tebe, Pane velebíme, vydává o Tobě svědectví zástup mučedníků.*

Zároveň svěřme Boží Prozřetelnosti rodnou zemi svatého Vojtěcha, tento vznešený národ, z něhož vzešel, jakož i ostatní slovanské národy, kterým se dostalo v dějinách ovoce jeho misionářské práce. *Salvum fac populum tuum, Domine ... Zachraň, Pane, svůj lid, zehnej svému dědictví.*

*Salvum fac!* – *Zachraň nás!* Nechť dílo spásy započaté v této zemi svatým Vojtěchem zůstává pevné a přináší hojně ovoce vám, jeho krajanům, jakož i těm, ke kterým byl poslán! Amen. †

*Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla*

## Drazí bratři a sestry!

Na závěr této mše svaté vás vyzývám, abychom společně obrátili svou mysl k Panně Marii modlitbou *Regina coeli, Vesel se, nebes Královno*, jak je zvykem ve velikonoční době. Pravoslavné církve slaví Velikonoce právě dnes. Blahopřejeme jim: *Kristus vstal z mrtvých, aleluja!*

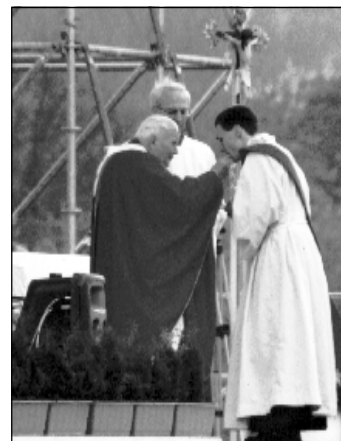
## Vesel se, nebes Královno

**Slovo Jana Pavla II. k modlitbě Regina coeli  
Praha – Letná 27. 4. 1997**

Máme tedy pádné důvody říci nejsvětější Panně: *Vesel se, nebes Královno!* Není snad důvodem k radosti oslava milénia mučednické smrti svatého Vojtěcha? Zaposlouchali jsme se do slavného svědectví této příkladné postavy pastýře, neúnavného hlasatele Krista blízkým i dalekým. On k nám stále ještě promlouvá! Strhujícím příkladem předkládá biskupům, kněžím, zasvěceným osobám a mládeži **ideál života, velkoryse obětovaný Pánu a bratřím.** Všechny vyzývá knásledování hlasu čistého svědomí, aby otevřeli srdce hodnotám **spravedlnosti, bratrství, lásky a míru.** Vyzývá též každého syna tohoto národa, aby přispěl k **jednotě v mnohosti**, k podporování kultury a ke zmobilizování nejjintimnějších citů duše při hledání společného dobra.

*Vesel se, nebes Královno!* Důvodem k radosti jsou též překrásné postavy svatých a světic, které zušlechtily tuto zemi: Ludmila, Václav a Vojtěch, kořeny českého národa, vyrostlé z kmene zasazeného dvěma soluňskými bratry, Cyrilem a Metodějem, a jejich žáky.

V následujících staletích pak Prokop, pokorný benediktin, Anežka Česká, oddaná Bohu a chudým, Zdislava, nevěsta a příkladná manželka a matka



v každodenním životě na hradě Lemberku. V tomto zástupu svatých nechybějí kněží a mučedníci jako Jan Nepomucký, Jan Sarkander a misionáři jako Jan Nepomuk Neumann. **Zde opravdu evangelium nebylo kázáno nadarmo!**

Před sedmi lety, právě zde na Letenské pláni, jsem vám říkal to, co i dnes opakují: **Vaše křesťanské dějiny... nejsou mrtvé. Vaši svatí nemlčí... Vaši svatí žijí. Oni ať jsou zárukou vaší minulosti i vaší budoucnosti** (srov. 4, Insegnamenti, 1, XIII, 1, 1990, pp. 963–964).

*Vesel se, nebes Královno, aleluja!* Veselme se tedy i my spolu s Matkou Boží a **hledme do budoucnosti s duší překypující nadějí.**

Drazí bratři a sestry! K zakončení svatovojtěšského milénia a v očekávání Velkého jubilea roku dva tisíce ať Panna Maria přednese svému vzkříšenému Synu vaše velkodušná předsevzetí **být věrní Kristu a duchovně se obrodit.** Radujeme se spolu s tebou, Matko církve, a děkujeme ti za tyto velké dary. Nezapomínej na tento svůj lid: provázej ho svou mateřskou péčí nyní i vždycky.

*Vesel se, nebes Královno, aleluja!* †

*Zvýraznění redakce Světla*



## Sdružení pro obnovu poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor

vyslovuje upřímné poděkování všem dárcům a dobrodincům, kteří podpořili obnovu tohoto poutního místa svými dary, svými modlitbami a obětmi. Kéž sám Pán je všem tou nejvyšší odměnou!

Celkové náklady vložené do výstavby obnovy představují k 31. 12. 1996 částku ve výši 21 036 782 Kč. V této částce je zahrnuta přípojka VN el. vedení v délce 2 km, poutní kostel, poutní dům, hrubá stavba ambitů bez krytiny a základní vnitřní vybavení kostela a poutního domu.

Předpokládaný rozsah prací v roce 1997 představuje dokončení ambitů, zhotovení mozaikového obrazu na průčelí kostela a zhotovení žulové dlažby v prostoru venkovního obětního stolu. Finanční objem uvedených prací znamená částku ve výši 2 500 000 Kč. V současné době, tj. k 1. 4. 1997 nám zatím chybí na tento předpokládaný rozsah prací 1 500 000 Kč. Kromě uvedeného je nutno počítat se zhotovením dlažby v prostoru mezi ambity včetně obložení stupňů k ambitům, zhotovení vstupní brány a závěrečné terénní úpravy – tato druhá část v předpokládaném finančním rozsahu 1 000 000 Kč. Tyto práce by se realizovaly podle finančních možností. K tomu nutno doplnit, že účelovým sponzorstvím v roce 1997 je zajištěno rovněž pořízení čtyř zvonů.

Hlavní pouť v roce 1997 se zde koná za účasti otce biskupa Františka Lobkowicze v sobotu 16. 8. 1997 se mší svatou v 11.00 hod. dopoledne, se svěcením ambitů, venkovního obětního stolu a zvonů, pořízených účelovým sponzorstvím především našich dárců z Německa.

Každou neděli v 15.00 hod. slouží v poutním kostele mši svatou některý z kněží z okolních děkanátů. Každý první pátek v měsíci ve 21.00 hod. se koná smírná křížová cesta za odvrácení trestů za potraty.

V roce 1997 si připomínáme také výročí 350 let od narození Martina Tainnheisera, které dalo podnět ke vzniku tohoto poutního místa. Ve stručné historii se uvádí:

## Složenka pro Váš případný peněžní dar

### Podací lístek

Pečlivě uschovejte!  
Při reklamaci jej předložte!

Žádat o pátrání po poukázce lze pouze do 1 roku po jejím podání k poštovní dopravě, jinak zanikne nárok na náhradu

Poukázané za poukázky vyplacené v hotovosti a určené k připsání na adresátův účet u peněžního ústavu činí:

Kč  
do 200,- Kč 5,-  
do 1.000,- Kč 10,-  
do 5.000,- Kč 15,-  
do 50.000,- Kč 25,-  
přes 50.000,- Kč za každých  
dalších započatých 50.000,- Kč 6,-

Reklamační j. čís. .... / .....

podpis pracovníka pošty

### PENĚŽNÍ LÍSTEK

Počet	Hodnota	Kč	h
	5 000,-		
	2 000,-		
	1 000,-		
	500,-		
	200,-		
	100,-		
	50,-		
	20,-		
	50,-		
	20,-		
	10,-		
	5,-		
	2,-		
	1,-		
	0,50		
	0,20		
	0,10		
Uhmern			
Papírové peníze			
Mince			

### Zpráva pro příjemce

#### NEVYPLÁCEJTE V HOTOVOSTI!

ČESKÉ STÁTNÍ  
SPORITELNĚ

ÚČETNÍ DOKLAD

Má dáti	dal
---------	-----

V .....

Uhradte touto pošt. poukázkou Kč .....

z mého (našeho) účtu čís. ....

Dne ..... Podpis .....

Prováděcí  
razítko.

Likv.

Kontr.



Bylo to v polovině 17. stol., když také do slezských hor pronikl divoký válečný ryk. Švédské vojsko vyvolávalo mučivý strach mezi obyvatelstvem. Mnozí museli opustit svůj dům a majetek, aby zachránili holý život útekem do hor. Když Švédové přitáhli roku 1647 k městu Zuckmantlu (dnes Zlaté Hory), nastalo zde nepopsatelné zděšení. K těm, kteří uprchli, patřila i žena místního řezníka Anna Tainnheisero-ová, která byla v pozeňnaném stavu. Bezpečné místo našla asi hodinu cesty od města, na hoře zvané Gottesgabe (dnes Boží dar). V místě, které bylo skálou ohraničeno jako zdí a zastřešeno mohutnou jedlí, již nepřítel nehrozil, zato však na osamělou ženu přišly porodní bolesti. V této tísní úpěnlivě prosila Boha o pomoc a svatou Pannu o přímlyvu. Byla vyslyšena. Dne 18. července 1647 porodila zdravého syna Martina, s nímž se zakrátko vrátila domů. Chlapce vyučili otcovu řemeslu a vychovali v lásce k Bohu a úctě k bližním. Většinu života prožil jako vážený muž – radní svého města. Zemřel roku 1714. Jeho dcera Dorota Weisová pak splnila otcovu poslední vůli. Nechala u malíře Šimona Schwarzera zhotovit obraz Bohorodičky a zavěsit jej na staré jedli v lesní samotě otcova narození. Stalo se tak v říjnu roku 1718, a již v následujícím roce se ono místo stalo cílem prvních poutníků. Postupně přicházelo stále více ctitelů Panny Marie z Jesenicka i vzdálenějších míst. Během deseti let zde byla postavena kaple a zápisy vyšetřující biskupské komise (kněz a dva lékaři) svědčí v tomto poměrně krátkém údobí o nejméně pěti prokázaných zázračných uzdraveních. Tolik ze stručné historie.

Všem, kteří se rozhodnou podpořit dokončení poutního areálu Panny Marie Pomocné svým příspěvkem, upřimné Pán Bůh zaplat! Panna Maria jistě nezůstane nikomu nic dlužna.

Pro poukázání peněžitého daru lze použít přiložené složenky. Případně další složenky a veškeré informace lze obdržet na adrese:

Sdružení pro obnovu poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor se sídlem v Mikulovicích u Jes. č. 540, PSČ 790 84, tel.: 0645/42 30 95.

Účet u KB Bruntál: 25730-771/0100  
Devizový účet: 34278-426753-771/0100

Paní Marešová:

→ toto je žlutý pruh na první straně složenky

– vystříhnout